

SKAUTŲ AIDAS

I D O M E S N I
šio numerio rašiniai:

SAJUNGOS VADŲ
SŪVAŽIAVIMAS

•
IŠTIKIMAS UŽ IŠTIKIMĄ

•
SKAUTAI TĖVY-
NĖS SARGYBOJE

•
P A S A U L I O
SKAUTŲ ŠEIMOJE

JUBILIEJINIŲ STOVYKLŲ APRAŠYMO
KONKURSO SĄLYGOS YRA 389 PUSL.

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvos skautų ir skaučių laikraštis

Oficialus Lietuvos Skautų Sąjungos organas

Redakcijos pavadootojas vyr. sktn. Kazys Laucius
Leidėjas Lietuvos Skautų SąjungaRedakcijos ir administracijos adresas: KAUNAS,
Nepriklausomybės aikštė 4, telefonas 2 63 34

Su redaktorium susitikti galima kasdien iš anksto susitarus. Telefonas tarnyboje 20161 — 25; bute 20161 — 26. Administracija atdara darbo dienomis nuo 8 iki 14,30 val.

Prenumeratos kaina metams:

Lietuvoje: jaunesniesiems skautams-ėms — 2,50 Lt; skautams-ėms — 4 Lt; neskaudams — 5 Lt. Užsienyje: (išskyrus Latviją ir Estiją, kur taikomas vidaus tarifas) dvigubai.

Skelbimų kaina pagal susitarimą • Už skelbimų turinį redakcija neatsako • Užuojautos 5 Lt, padėkos — 3 Lt. Spausdinamos ten, kur redakcijai patogiau.

Rankraščius, piešinius, nuotraukas siųsti redakcijos vardu. Rankraščiai trumpinami ir taisyti redakcijos nuožiūra. Nesunaudoti nesaugomi. Gražinami tik tada, jei atsiunčiama tam reikalui pašto ženklų. Nesunaudotos nuotraukos ir piešiniai gražinami redakcijos lėšomis. Suk galvą sk. rankraščius siųsti—psktn. Rudzinskui, Gimnazija, Joniškis, (Šiaulių ap.)

Įsteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d. Šiauliuose.
1938 (XVI) metai.

Spalio mėn. 10 d.

Eina du syk per mėnesį 10 ir 25 d.
19 (211) Nr.

OFICIALINĖ DALIS LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGOS TARYBOS PIRMININKO ĮSAKYMAI.

Nr. 11.

Kaunas, 1938 m. rugsėjo mėn. 29 d.

Tarybos Pirmijai nutarus, nuo š. m. spalio mėn. 1 d. pakeičiama liudijimų ir liudijimų pratęsimo mokesčiai.

Tuntininkai-ės ir vietininkai-ės yra prašomi sutvarkyti savo tuntų ar vietininkijų atsiskaitymą su tarybos pirmija iki š. m. spalio mėn. 15 dienos. Iki to laiko reikalinga atsiskaityti iš visų liudijimų ir liudijimų pratęsimo ženklų, išduotų ligi 1938.X.1, prisiunčiant liudijimų korteles (forma C) su sąrašais (forma B) ir nesunaudotus pratęs. ženklus ir pinigus skaitant:

1. už liudijimus ser. I (išduotus) po Lt 1,40,
2. už liudijimus ser. II „ „ po Lt 0,45,
3. už liudijimų ser. I prat. ženklus po Lt 1,—
4. už liudijimų ser. II pr. ženklus po Lt 0,25.

Taip pat tuntininkai ir vietininkai turi pranešti, kiek jie turėjo 1938 m. spalio mėn. 1 dienai nesunaudotų liudijimų blankų (ser. I ir II), nurodant jų numerius.

Vyr. sktn. J. ALEKNA,
Tarybos Pirmininkas.Vyr. sktn. A. SAULAITIS,
Tarybos Sekretorius.

Nr. 12.

Kaunas, 1938 m. rugsėjo mėn. 29 d.

Tarybos Pirmijai nutarus, nuo 1938 metų spalio mėn. 1 d. pakeičiami liudijimų išdavimo ir liudijimų pratęsimo mokesčiai.

§ 1.

Skautai-ės, jūrų skautai-ės, skautai vyčiai ir vyresniosios skautės (neturintieji pilnų 20 metų amžiaus) už ser. I liudijimą moka po Lt 1,20, iš kurių 30 centų tuntai ar vietininkijos pasilieka sau ir 90 centų siunčia Tarybos Pirmijai. Už liudijimo pratęsimą moka po Lt 1, iš kurių 30 centų tuntai ar vietininkijos pasilieka sau ir 70 centų siunčia Tarybos Pirmijai.

§ 2.

Skautai-ės, jūrų skautai-ės, skautai vyčiai ir vyresniosios skautės liudijimų išdavimo ar pratęsimo dieną

Šiame numery rasi:

	Psl.
1. Straipsnį, supažindinantį su sąjungos vadų suvažiavimo programa ir užduotimis	375
2. Spalių devintoji	376
3. Rašinį apie kuriamą nuolatinio vadų lavinimo centro stovyklavietę	377
4. Apsakymėlių, vaizduojantį gyvulio ir žmogaus ištikimybę	378
5. Pradžią apsakymėlio apie pašto ženklų nuotykius	378
6. Vienos draugovės, laimėjusios „Skautų Aido“ platinimo garbės konkursą, „biografiją“	380
7. Žinių apie svastikos kilmę	381
8. Skautų vyčių skyriuje straipsnį „Skautai tėvynės sargyboje“, kurį turi skaityti visi, o ne vien vyčiai	382
9. Dešimt skautėms skiriamų žaidimų	383
10. Du puslapius mūsų didžiosios šeimos naujienų	384
11. Foto konkurso „Mūsų jubiliejinės stovyklos“ laimėtojų sąrašą	385
12. Rudenišką apsakymėlį „Vieškeliu“	386
13. Filatelistų kertelėje rašinį apie pašto ženklus su laivais, kuris primena daug istorinių faktų	387
14. Foto mėgėjams skiriamą skyrelį, kuriame, be kitko, vertinamos foto konkurso pasekmės	388
15. Naujo konkurso — jubiliejinių stovyklų aprašymo — sąlygas	389
16. Informacijų apie kitamet įvyksiantį skautų vyčių sąskrydį	389
17. „Suk galvą“ skyrių	390
18. Redakcijai atsiųstų naujų knygų sąrašą	390
19. Tris puslapius mūsų jauniems	391
20. Oficialinę dalį 374, 394 ir trečiame viršelio puslapiuose	

Lapkričio mėn. 10 d. išeinąs „Skautų Aido“ numeris skiriamas sąjungos 20 metų sukaktims paminėti. Medžiaga šiam numeriui prašome atsiųsti ne vėliau kaip ligi lapkričio mėnesio 1 d. Ypač prašome senųjų mūsų organizacijos veikėjų parašyti savo atsiminimų iš pirmųjų skautybės dienų Lietuvoje.

turintieji pilnų 20 metų amžiaus už ser. I liudijimą moka Lt 6,—, iš kurių Lt 3,— tuntai ar vietininkijos pasilieka sau ir Lt 3,— siunčia Tarybos Pirmijai. Už liudijimo pratęsimą moka Lt 5,—, iš kurių Lt 3,— tuntai ar vietininkijos pasilieka sau ir Lt 2,— siunčia Tarybos Pirmijai.

§ 3.

Jaunesnieji skautai-ės už liudijimą ser. II moka po 50 centų, iš kurių 15 centų tuntai ar vietininkijos pasilieka sau ir 35 centus siunčia Tarybos Pirmijai. Už liudijimą (Tęsinys 394 pusl.).

VIRŠELYJE: Jaunos „dailės“ stovykloje. A. Laucienės foto konkursui atsiųsta nuotrauka.

Pirmasis sąjungos vadų suvažiavimas

Įvairiems skautų ir skaučių organizacijos ir auklėjimo reikalams aptarti dažnai įvyksta įvairių vadovų suvažiavimų, pasitarimų ir p. Jie visi yra lyg atskiros kilpos ilgoje mūsų sistemos organizacijos grandinėje.

Spalių mėn. 31 d. ir lapkričio mėn. 1 d. Kaune įvyks didelis pirmasis **sąjungos vadų suvažiavimas**, kurį šaukia sąjungos tarybos pirmininkas ir kuris yra numatytas 1935 m. išleistame skautų sąjungos statute.

To paties suvažiavimo metu įvyks ir **brolijos vadų ir seserijos vadovių sueigos**. Šios vadų ir vadovių sueigos bus taip pat pirmosios, kai yra suorganizuotos brolija ir seserija.

Suvažiavimas ir sueigos bus labai svarbūs ir mūsų organizacijai labai reikšmingi įvykiai, turėsia didelės įtakos tolesniam skautų ir skaučių veikimui.

Suvažiavimas reprezentuos mūsų sąjūdžio tvirtumą, gerą organizaciją, suburs į vieną vietą visus svarbiausiuosius skautybės veikėjus, nustatyta tvarka parinks vadų ir kandidatų į pačias svarbiausias vadovavimo vietas.

Suvažiavimo reikšmė ypač padidėja, kad jis įvyksta 20 metų mūsų organizacijos sukakčių dieną (oficialinė Lietuvos skautybės įsikūrimo data yra lapkričio mėn. 1 d., 1918 m., Vilniuje). Tam tikra suvažiavimo programos dalis bus skirta specialiai mūsų sąjūdžio sukaktuvėms paminėti. Tačiau nuotaika, kuri turi išreikšti ilgą ir sėkmingą jaunimo auklėjimo darbą, didelį prityrimą, gilią organizacinę kultūrą ir plačius užsimojimus ateities veiklai, gaubs visą suvažiavimo ir sueigų esmę.

SAJUNGOS VADŲ SUVAŽIAVIMAS.

Pagrindinis šio didelio mūsų skautybės įvykio dalykas bus **sąjungos vadų suvažiavimas**.

Suvažiavimas:

a) išklausys sąjungos centro (tarybos pirmijos, garbės teismo, garbės gynėjo) pranešimus,

b) išrinks 4 tarybos narius ir kandidatus, 2 kandidatu į sąjungos garbės gynėją, sąjungos garbės teismo narius ir kandidatus,

c) galės reikšti savo nuomonę, pasiūlymus ir pageidavimus organizacijos tvarkymo ir auklėjimo reikalais,

d) galės kelti statuto pakeitimo ir reguliamųjų tvarkymų pasiūlymus.

Suvažiavime sprendžiamu balsu dalyvaus:

a) sąjungos tarybos nariai,

b) vyriausių brolijos ir seserijos vadijų nariai,

c) sąjungos garbės teismo nariai,

d) garbės gynėjai (sąjungos, brolijos ir seserijos),

e) rajonų vadai ir vadijų nariai (tuntininkai, tuntininkės ir rajonų rėmėjų vadai),

f) tuntų vadų atstovai (vietose išrinkti po vieną nuo kiekvieno tunto).

Suvažiavimą tarybos pirmininkui atidarius, posėdžiams vesti sąjungos garbės gynėjas pakvies suvažiavimo pirmiją.

Suvažiavimas tęsis dvi dienas, pirmąją dieną (spalių mėn. 31 d.) bus jo atidarymas, gal būt, net pačiam sąjungos Šefui J. E. Respublikos Prezidentui

A. Smetonai dalyvaujant, ir sąjungos centro pranešimai. Vėliau numatomas tam tikras 20 metų sukakčių vakaras — aktas. Antrąją dieną (lapkr. mėn. 1 d.), įvykus brolijos vadų ir seserijos vadovių sueigoms, vėl bus suvažiavimo posėdis: rinkimai, organizacijos reikalai ir suvažiavimo uždarymas.

BROLIJOS VADŲ IR SESERIJS VADOVIŲ SUEIGOS.

Suvažiavimo posėdžių tarpe įvyks atskirai brolijos vadų ir seserijos vadovių sueigos specialioms brolijos ir seserijos reikalams tvarkyti.

Sueigos:

a) išklausys brolijos vado ir seserijos vadės, vyriausių vadijų skyrių vedėjų ir garbės gynėjų pranešimus,

b) išrinks ne daugiau, kaip 2 kandidatu į brolijos vadus ir seserijos vades, 4 sąjungos tarybos narius ir kandidatus ir 2 kandidatu į garbės gynėjus,

c) galės reikšti savo nuomonę, pasiūlymus ir pageidavimus brolijos ir seserijos tvarkymo ir auklėjimo reikalais,

d) galės kelti statuto pakeitimo ir reguliamino tvarkymo pasiūlymus.

Sueigose sprendžiamu balsu dalyvaus:

a) sąjungos tarybos pirmijos nariai,

b) sąjungos tarybos nariai: vyrai — brolijos sueigoje, moterys — seserijos sueigoje,

c) vyriausios vadijos nariai ir garbės gynėjas(a),
d) rajonų vadijų atstovai (kiekvienos vadijos po vieną brolijos ir seserijos sueigose),

e) tuntininkai ir tuntininkės,

f) tuntų vadų atstovai (po vieną nuo kiekvieno tunto).

Sueigas atidarys: brolijos vadas ir seserijos vadė, o joms vesti atitinkamas garbės gynėjas pakvies sueigos pirmiją.

Toks maždaug yra organizacinis suvažiavimo ir sueigų reikalas.

Nors suvažiavimas nėra pats vyriausias sąjungos valdomasis organas (toks organas yra sąjungos taryba), bet, turint galvoje tas ypatingas aplinkybes, kada suvažiavimas įvyksta, ir tas pareigas, kurias turi jis ir jo dalys — sueigos — atlikti, laukiame, kad suvažiavimo padėtas pagrindas bus tikrai tvirtas sėkmingam skautybės darbui per tris sekančius metus.

Čia laukiami visi vadai ir vadovės, savo vardu, savo darbu, savo siela ir savo entuziazmu išlaiką didelį auklėjimo veikimą, kokį per visą savo gyvavimą kuria mūsų skautybė.

Didelis kūrinys auga įvairiose vietose, jo mažas detales formuoja paskiri vadai ar nedideli jų būreliai. Bet visas skautiško sąjūdžio, atsidavusio mūsų krašto ugdymui ir tautos laimei, paveikslas, visa savo didybe, tėra ryškus tada, kada visos detalės yra glaudžiausiai susijungusios į vieną vienalytį vienetą.

Per įvyksiantį suvažiavimą norime to didžiojo kūrinio vienalytiškumą dar labiau pabrėžti ir patys, detalių meisteriai, vėl skirstytis tokiu pat aukštu ir didžiu idealu dirbti pagal šūkį Dievui, Tėvynei ir Artimui!

Ant. Saulaitis.

Spalių devintosios proga

Devynioliktųjų didžiosios mūsų tautai padarytos skriaudos sukakčių proga dedame šiuos du Vilniaus krašto lietuvių poetės **Onos Miciūtės** eilėraščius, kurie parodo, ką jaučia Vilniaus krašto lietuvių jaunimas.

GIMTAJAM MIESTUI

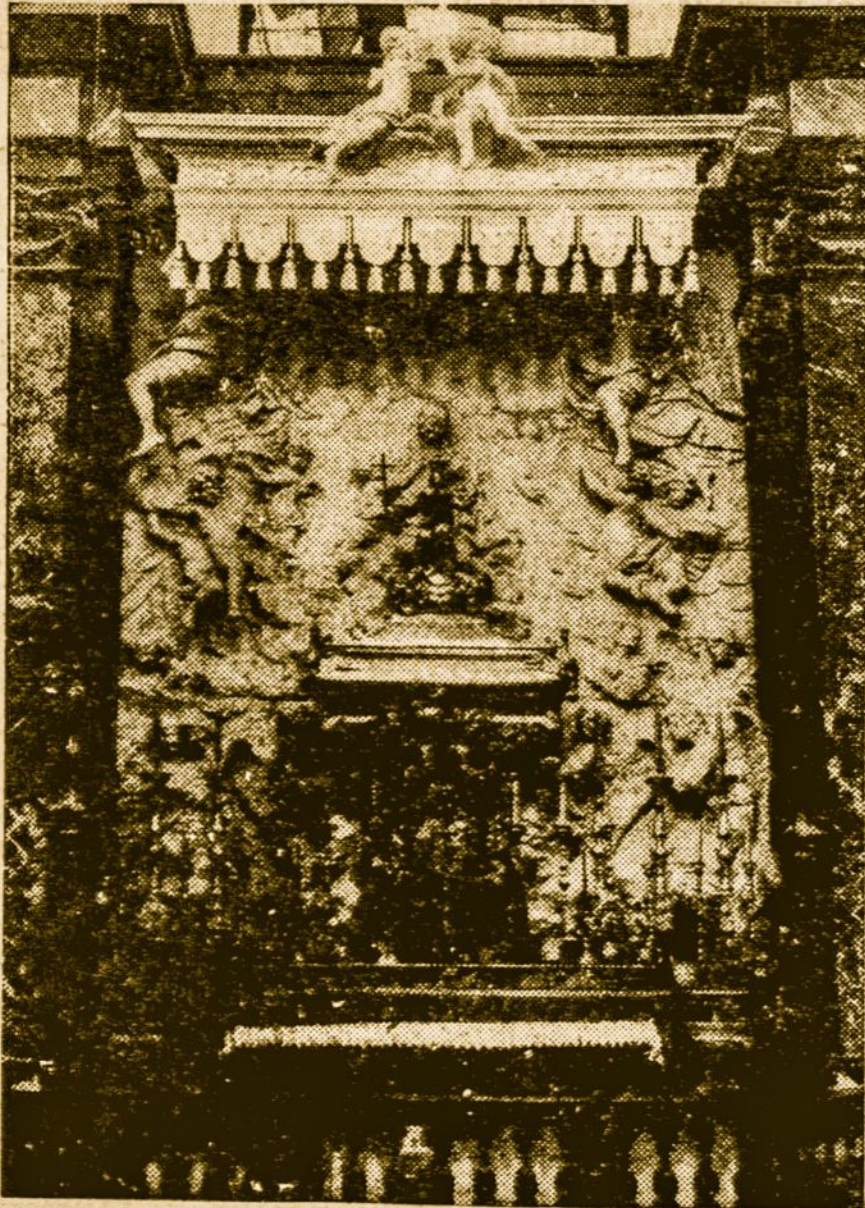
Maldingai iškėlęs tris kryžius baltuosius
lyg amžiną maldą Kūrėjui siunti;
man tavo takai bus visuomet šventi,
bet amžinu liūdėsiu veidas čia puošis.

O, gimtasai mieste, kur pilkosios dienos
užgęsta, lyg žvaigždės padangėj liūdnoj,
gražinki man dalį prarastą kančioj...
Palūžta ir žmonės, sulinksta ir plienas.

Pažįstu kiekvieną aš tavąjį garsą,
kai žadina, migdo šventyklų varpai,
ir laukiu... ir viltį nešioju kraupiai...
Dangus čia pamėgo tik pilkąją varšą.

Nors žodžiais skambiausiais mokėčiau kalbėti,
ar tavo jie veidą kada pamainys?
vis būsiu lyg svetimas aš tremtinys,
Lyg tas karys, sulaužęs čia savąją ietį.

Nei laimės nei džiaugsmo jau tau nelinkėsiu,
jau plyšo dvasia ir palūžo širdis,
te laisvės tau giesmę jau vėjai ūgdys...
Liūdėsiu prie tavo šventųjų griuvėsių.

Lietuvos skautų globėjo Šv. Kazimiero koplyčia Vilniuje.

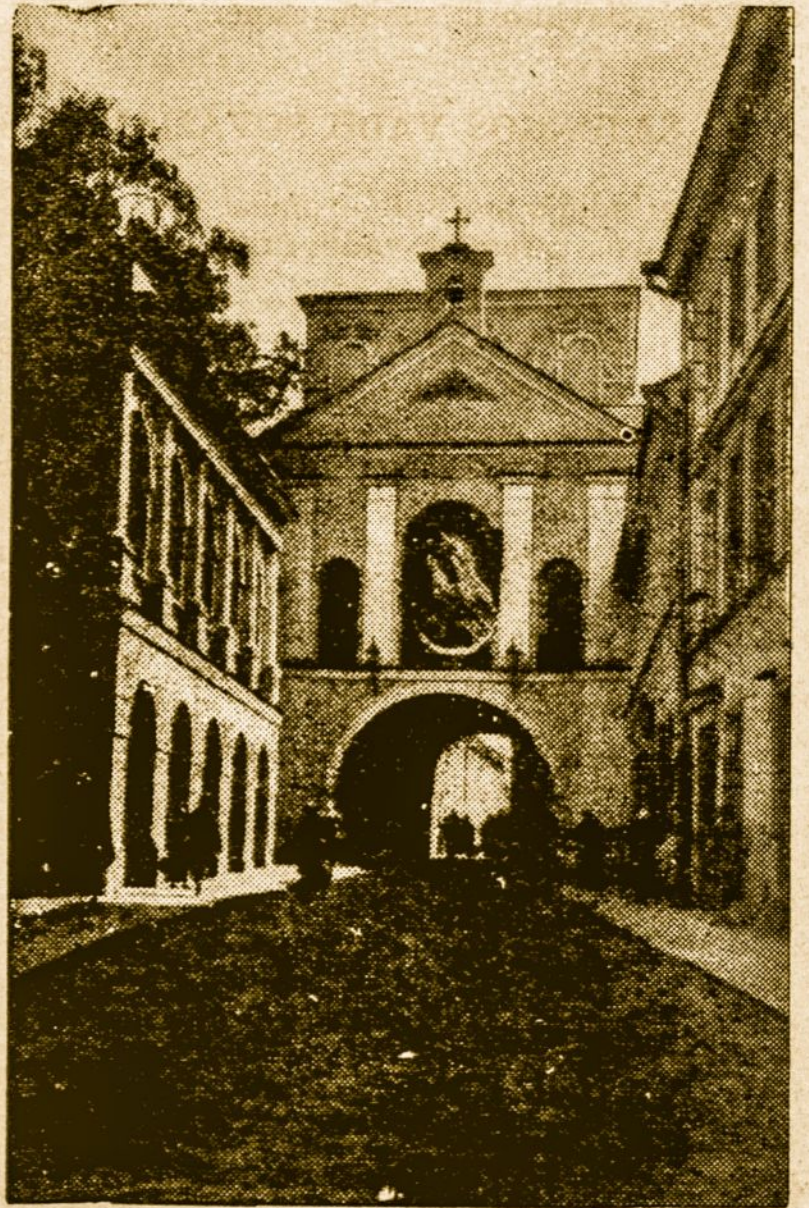
M E S

Visad veidai mūs susikaupę
Ir žodžiai aitrūs krūtinėj, lyg nuodai...
Visur taip nyku... tik šuoliais pilkos dienos skuba,
Tik valandos lyg paukščiai skrieja.

Tos kryžkelės vis tuščios, dangun įsirėmę,
Beaidės tylumos lyg mirtį pranašauja...
Ir niekas nepaklausia, ko brolio veidas taip
nupilkęs.
Ar vargas, ar skausmai jam užgniaužė tą grubią
saują.

Skausmingi žodžiai atgal grįžta.
Nė aidas jų nepakartoja —
Kada veidai džiaugsmu dar švietė,
Kada meilingi žodžiai čia plasnojo?

Taip saulės pasiilgom šiandien,
Taip pasiilgom laisvės kibirkštėlės!
Ir ilgėsio ir skausmo žodžiais neišreikšim...
O Viešpatie, mes klumpam, klumpam lyg vergai
nubalę!

Aušros vartai su stebuklinguoju Panelės Šv. paveikslu Vilniuje.

į nuolatinio vadų lavinimo centro sudarymą

Visi jau esame pastebėję „Skautų Aido“ puslapiuose atspausťą brolijos vado įsakymą, kuriuo skautų brolijos vyresniųjų skautų, skautų ir jaunesniųjų skautų vadams ruošti Kleboniškių miške kuriama nuolatinė skautų vadų kursų stovyklavietė. Be to, skautų išskylavimui rudens, žiemos ir ankstyvo pavasario metu palengvinti ir sudaryti sąlygas stovyklaujantiems skautų vadų kursų dalyviams atlikti reikalingas pratybas, šalia nuolatinės skautų vadų kursų stovyklavietės kuriama ir nuolatinė skautų išskylavietė.

Ką gi tai reiškia?

Pirmiausia, tai reiškia, kad jau daromas realus žingsnis nuolatiniam skautų vadų lavinimo centrui įkurti. Iki šiol vadų lavinimas teturėjo tik administracinį centrą — vyriausioje brolijos vadijoje vadų lavinimo skyrių, tačiau nuolatinės mokymosi vietos, kur būtų sukauptos visos reikalingos lavinimosi priemonės, neturėjo. Pagrindinė vadų kursų programos dalis—stovyklavimas—buvo atliekamas įvairiose Lietuvos vietose. Nuolatinės skautų vadų kursų stovyklavietės įkūrimu pasukama nauja kryptimi. Dabar skautų vadų kursų stovyklos bus ruošiamos visada toje pačioje nuolatinėje skautų vadų stovyklavietėje Kleboniškyje.

Kai skautų vadų lavinimo skyrius neturėjo tokios nuolatinės stovyklavietės, vadų kursų stovyklos kasmet buvo ruošiamos kitoje Lietuvos vietoje: Palangoje, Nemaniūnuose, Kleboniškyje, Anykščių šilelyje, Prezidento Antano Smetonos šile prie Karmėlavos ir kitur. Ši tvarka turi ir gerumų: kasmet ištiriama ir pažįstama nauja mūsų krašto apylinkė; kasmet keliant stovyklavietę į kitą Lietuvos dalį sudaromos patogios sąlygos tos Lietuvos dalies skautų vadams gausingiau kursuose ir jų stovykloje dalyvauti; be to, kursai visuomet gali pasirinkti kuo natūraliausią mišką, atokiau nuo sodybų, ir, svarbiausia, kiekvienų kursų dalyviai patys savo jėgomis iš negausingų ir paprastų priemonių turi įsirengti turtingą ir patogią stovyklą.

Nuolatinė skautų vadų kursų stovyklavietė šių gerumų neturi, tai yra didelis jos trūkumas, kurį įvairiomis priemonėmis teks šalinti arba bent sušvelninti. Tačiau ji turi kitų gerumų: nuolatinėje stovyklavietėje galima sukaupti turtingą komplektą reikalingų lavinimo priemonių ir jas ilgiau išlaikyti sveikas, nesugadin-

tas, nes jos visą laiką nevežiojamos bus laikomos vietoje įrengtame sandėlyje; atkris didelės kasmetinės stovyklos inventoriaus ir priemonių transporto išlaidos; čia bus pastatytas namelis, kurio kambariuose, blogam orui esant, kursininkai galės atlikti programinius darbus; namelyje galės būt įkurtas ir ugdomas Lietuvos skautų gyvenimą vaizduojančių dalykų ir vadų lavinimo priemonių muziejus; esant stovyklavietei arti Kauno, kursuose galima laukti didesnio skaičiaus patyrusių dėstytojų ir kita.

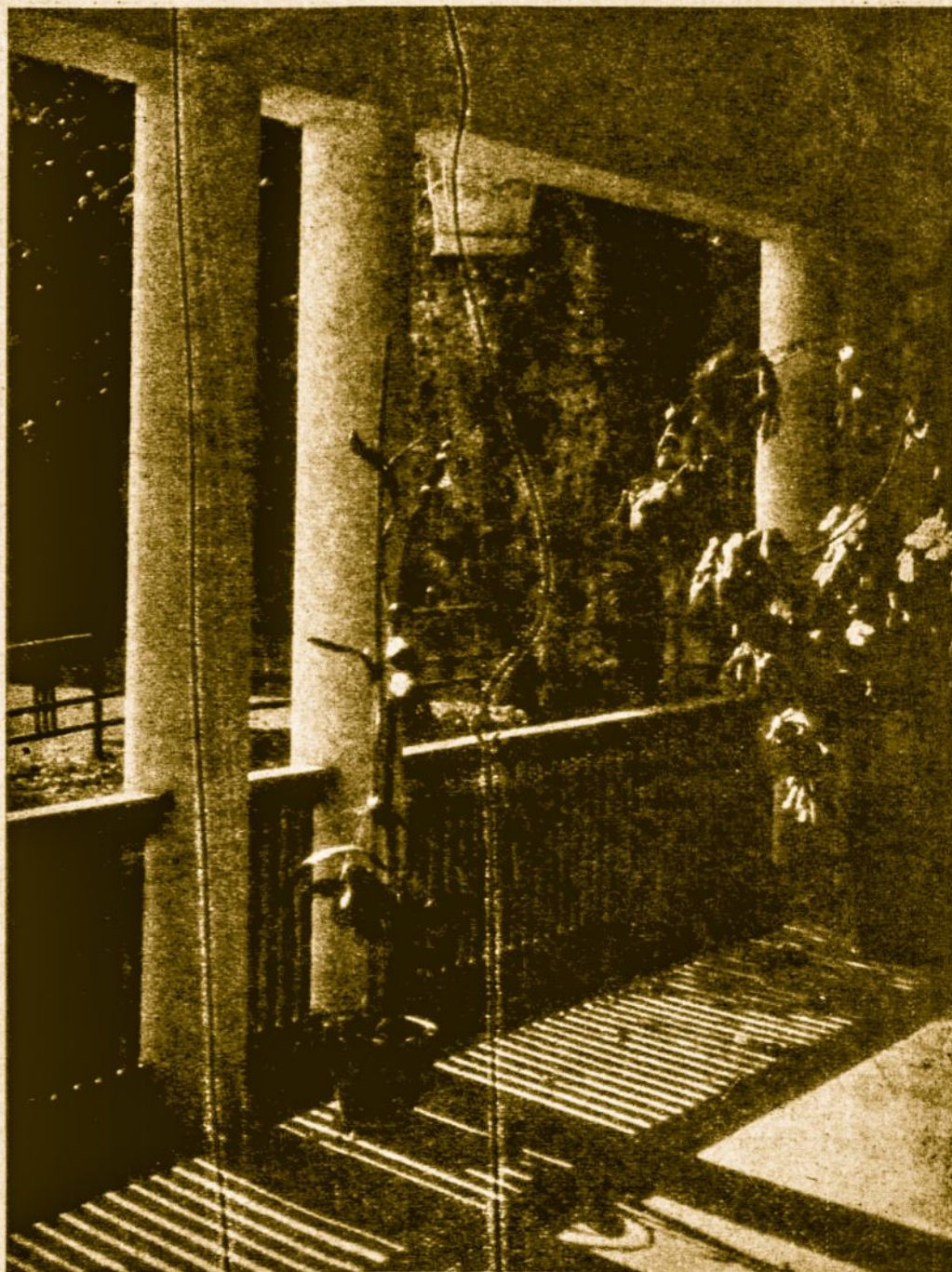
Kad mes pasukome šia antrąja kryptimi, nulėmė paminėtieji motyvai ir kitų valstybių skautų organizacijų, kurios tokias stovyklavietes jau seniai yra įrengusios, sena praktika.

Mūsų nuolatinės stovyklavietės uždaviniai nesiribos vien tik vadų lavinimu. Jau tas faktas, kad šalia jos tuo pačiu metu steigiama ir nuolatinė išskylavietė, rodo, kad norima patarnauti ir plačiosioms Kauno

skautų masėms. Išskylautojai, atrodo, galės pasinaudoti bendruoju sandėliu savo palapinėms ir įrankiams sudėti, bendruoju maisto tiekimu, pratybas atliekančių kursininkų patarimais, nurodymais ir, reikalui esant, vadovavimu. Nepaprastai reikšminga tas, kad pastačius namelį prailginamas patogaus išskylavimo sezonas ištisiems metams. Turėdami kur šiltai pernaktuoti, o dienos metu pailsėti ir pavalgyti, skautai galės drąsiai išskylauti ir žiemos, ankstyvo pavasario ir vėlyvo rudens metu.

Pradėtas mūsų brolijai labai reikšmingas darbas. Brolijos vado paskirta tam darbui atlikti prityrusių skautų vadų komisija energingai dirba. Reikia tikėtis, kad ateinančią vasarą skautų vadų kursų dalyviai jau stovyklaus nuolatinėje savo stovyklavietėje Kleboniškyje.

Iš Kleboniškių nuolatinės skautų vadų stovyklavietės turės išaugti skautų vadų mokykla, kokias turi kitų valstybių stipresnės skautų organizacijos.

Italija Lietuvoje.
Iš knygos
„Fotografuoti gali kiekvienas“ II leidimo.

Ištikimas už ištikimą

Atsitikimas iš mano
jūrininkavimo laikų

Spalių ketvirtą švenčiama gyvulių globėjo Šv. Pranciškaus Asyžiečio šventė. Šios šventės proga spausdiname šį apsakymėlį, paimtą iš knygos „Mūsų Bičiuliai“, kurią spaudai paruošė mūsų organizacijos narys pasktn. A. Krausas.

Didelis anglų laivas „Atlantis“ plaukė iš Melburno į Bostoną. Ant denio buvo puikus, gudrus, geraširdis, neufaundlandietis šuo. Jis buvo visos įgulos labai mylimas — pradedant kapitonu ir baigiant paprasčiausiu eiliniu jūrininku. Ypač jį pamilo irlandietis Tomas, kuris net savo cukrum dalindavosi su meilium šunimi. Neufaundlandietis miestą gaudavo iš virtuvės. Pietų metu, lygiai 12 valandą, mūsų keturkojis draugas stovėdavo prie virtuvės durų ir kantriai laukdavo, kol jam virėjas išnešdavo pietus. Bobas (taip jūrininkai vadino šunį) pono neturėjo. Į laivą jis pateko, prieš pat išvažiuojant iš Melburno, kartu su daugybe pirklių, pirkliavusių su kapitonu ir laivo įgula. Laivui išplaukiant Bobo ponas pamiršo jį pasiimti į krantą. Taip jis ir liko pas mus, kaip mielas keturkojis laivo draugas, su kuriuo kiekvienas iš laivo įgulos laisvu laiku galėdavo pažaisiti jo linksmumu, pasmaguriauti.

Laiką mūsų Bobos taisyklingai suskirstydavo. Kai tik aušdavo, jis pa-

likdavo savo guolį, kurį jam dailidė buvo laivo priekyje padaręs, ir aplankydavo pirmiausia geriausią savo draugą — irlandietį, paskum vairininką, — burininką, dailidę — jų darbo vietoje, taip pat ir visą laivo įgula. Paskui eidavo į užpakalinį denį, į kapitono kajutę, ir, trindamasis „seniui“ (taip mes savo kapitoną vadindavome) apie kojias, kaip tai visi šunes daro, linkėdavo jam „gero ryto“.

Šuo tai darė kiekvieną rytą, lyg norėdamas žinoti, ar laive visi vyrai tebėra. Likusį laiką Bobas leisdavo lodamas apie mūsų burlaivį skraidančias žuvėdras ir — didžiausiam jūrininkų džiaugsmui — šokinėdamas nuo vieno laivo galo iki kito; kartais gulėdavo po Tomo kojomis, kai tas būdavo laisvas.

Ligi šiol oras visą laiką buvo gražus ir jau beveik pusę kelio buvome nuplaukę, tačiau tai greit pasikeitė, nes vėjas ėmė smarkiau pūsti, ir mūsų „Atlantis“, kaip jūreiviai sako, pradėjo šokinėti ant banguojančios jūros. Visa įgula užsiėmė burių nu-

leidimu, Bobas lojo žuvėdras ir ant denio tykstančias bangas.

Staiga iš stiebo pasigirdo išgastin-gas jūrininkų riksmas. Irlandietis Tomas prasilenkdamas žengė klaidin-gą žingsnį ir nukrito į jūrą. Laivas tuoj buvo pasuktas ir nuleista pagalbos valtis nelaimingajam gelbėti. Bet irlandiečio kritimą pastebėjo ir Bobas, ir pirm negu valtis atsistūmė nuo laivo, šuo nepastebėtas šoko paskui jūrininką. Jis plaukė prie kovojančio su bangomis, o jūrininkas, taip pat geras plaukikas, plaukė neufaundlandiečiui priešais. Valtis greitai priplaukė, ir buvo graudu žiūrėti, kaip jūrininkas ir šuo plaukdami stengėsi vienas kitam padėti. Kai valtis su abiem išgelbėtisiais buvo užtraukta ant denio, neufaundlandietis linksmai lodamas ir šokinėdamas sekė irlandietį į įgulos kambarį. Tomas atsisėdo ant suolo, paėmė į rankas ištikimo gyvulio galvą, tyliai kurį laiką žiūrėjo jam akis, maloniai glostė sušlapusią juodą šuns odą ir tyliai tarė: „Mielas Bobai, geras Bobai, to aš niekad niekad nepamiršiu. Aš prisiekiu tau“.

Keletą dienų jūra dar dūko, vėliau truputį aprimo, tačiau sukildavo dar labai aukštos „kopos“, ir mūsų „Atlantis“ šokinėjo ant jų, kaip jaunas kumeliukas ganykloje. Jis kilo ir grimzdo, akimirksniais iššokdavo ant bangų viršūnių, paskui vėl grimzdavo tarp bangų.

Bobas lojo žuvėdras ir šokinėjo

Herbert Strang

Pašto ženklų nuotyčiai

1.

Aš nesu labai senas, bet esu daug ko matęs. Dienų skaičius nėra toks svarbus, kaip gausybė nuotykių, kuriuos tenka patirti. Savo gyvenime turėjau didelį nuotykių, kurį malonu atminti ir kadangi mano darbo dienos jau praėjo ir aš turiu laiko, tai papasakosiu jį taip, kaip moku.

Kaip aš atsiradau, nežinau. Pirmas dalykas, kurį aš atsimenu, yra tai, kad buvau smarkiai prispaustas kažkokio daikto, kuris ritosi manimi. Prieš tai aš buvau išbalęs, bet po to aš buvau rausvas ir aplink mane buvo šimtai panašių į mane. Aš manau, kad tai buvo mano broliai ir seserys; aš esu tikras, kad niekas mūsų tikrai to pasakyti negalėjo.

Netrukus mūsų nugaros buvo apipiltos kažkuo šiltu ir lipniu. Mes buvome pakabinti išdžiūti, kol šis keistas apsiaustas sutvirtėjo ir pradėjo žibėti.

Sekantis dalykas, kurį pamenu, buvo tai, kad mes viens paskui kitą slinkome kažkuo, kas skleidė skambėjimą. Kuomet sustojome, visi turėjome tam tikrą skaičių skylių galvoje, kojose ir iš abiejų šonų. Pirmu kart aš buvau iš dalies atskirtas nuo brolių ir seserų, ir šurpas mane nukratė.

Paskiau mes buvome paimti ir padėti ant viršaus kitos šeimos, visai tokios pat, kaip mūsų; vėliau dar kita buvo uždėta ant mūsų. Aš manau, kad tokių šeimų buvo pridėta labai daug, nes našta pasidarė sunki ir man buvo labai karšta.

Po kurio laiko mes buvome paimti iš tos vietos, kur iki tol buvome. Aš, tur būt, buvau užmigęs, kadangi nieko nežinau,

kas įvyko iki to laiko, kol pamačiau begulį su broliais ir seserimis stalčiuje įstaigos, vadinamos pašto agentūra.

Aš ten likau ilgesnį laiką, nors dažnai būdavau ten ir šen tampomas. Netrukus pastebėjau, kad po to tampymo aš nustodavau kelių brolių ir seserų. Jauna panelė, greitais pirštais, išplėsdavo juos po vieną ar po kelis. Ji atiduodavo juos asmenims, kurie mainais duodavo jai plokščius, kietus, apskritus dalykėlius, kurių veidai buvo labai panašūs į mūsų.

Netrukus aš pastebėjau, kad iš šeimos vidurio aš atsidūriau jos šone. Tie, kurie buvo šalia manęs, visi buvo išnykę. Aš galvojau apie tai, kad netrukus ateis man laikas iškeliauti ir maščiau, kas mane paims ir kas su manim atsitiks.

Kaip tik priėjo prie stalo maža mergaitė su dar mažesniu berniuku. Ji buvo tik tiek aukšta, kad galėjo matyti stalo viršų, ant kurio gulėjau aš su nedaugeliu giminių. Aš išgirdau ją sakant plonu saldžiu balseliu: „Prašau 1 penny pašto ženklą“. Ji padėjo ant stalo apskritą rudą daiktėlį. Jaunoji panelė jį paėmė, paskui mane atskyrė nuo artimiausio mano brolio ir padavė mažajai mergaitei.

Abu vaikai išėjo į gatvę. Buvo graži vasaros diena ir aš netrukus pasijutau nelabai patogiai. Mano blizgą drabužiai pradėjo drėkti ir lipti prie mergaitės šiltos rankos.

„Broli“, — tarė ji ir mane sulenkė.

Jie nuėjo tolyn gatve, kol priėjo popierio parduotuvę. Pardavėjo jie paprašė parodyti atvirukų. Peržiūrėję jų didelę krūvą, klausdami viens kito kuris būtų geriausias, pagaliau rado jiems tinkamą.

„Tai parodys Jokūbui, kad mes buvome prie jūros“, — tarė mergaitė.

„Prilipdyk, Maryte, pašto ženklą dabar“, — tarė berniukas, — „kitai dar jį pamesi“.

Marytė paėmė mane ir padėjo ant šilto ir drėgno liežuvio ir paskui prispaudė mane viename atviruko kampe. Mano nu-

ant siūbuojančio laivo denio. Kada jis nubėgo į užpakalinį laivo galą, tas staiga taip giliai nugrimzdo jūron, kad bangos užliejo visą denį. Kada jis vėl iškilo ir vanduo nubėgo, Bobo ant denio jau nebebuvo: banga nušlavė jį pro laivo kraštą jūron.

„Kapitone“, šaukė vairininkas nuo kajutės laiptų žemyn, „mūsų Bobas išmestas į jūrą. Leiskite laivą pasukti“. — „To aš negaliu“, šaukė kapitonas, lipdamas kajutės laiptais, — „nors man ir gaila, bet dėl šuns aš negaliu sulaikyti laivo“. — „Prašome, prašome!“ maldavo subėgusi visa laivo įgula.

— Leiskite pasukti laivą, ir mes išgelbėsime savo Bobą“.

Tačiau senis buvo neperkalbamas. Nors buvo matyti, kad ir jis verčiau norėtų matyti vargšą gyvulį išgelbėtą, bet laivo pasukti neleido.

„Ten jis plaukia!“ šaukė vienas ir rodė mažą, juodą tašką.

„Vargšas Bobas“, sakė senas valtininkas, — „turi taip vargingai žūti“.

Tuo tarpu atbėgo uždusęs ir tik pusiau apsirengęs jūrininkas. Tai buvo irlandietis Tomas. Kai jam vienas jūrininkas pranešė apie jo mylimojo šuns žuvimą, Tomas miegojo savo kajutėj. „Kapitone, leiskite pasukti laivą, aš atiduodu visą savo algą jūrininkų ligoninei. Leiskite Bobą, mano Bobą išgelbėti!“ — maldavo irlandietis. Seniui smaugė gerklę jūrininko prašymas, bet jis atsakė:

„Aš negaliu dėl gyvulio sulaikyti laivą. Tu ir jūs visi žinote tai taip gerai, kaip ir aš“. Tada sublizgėjo irlandiečio akys ir jis, greitai žengdamas prie senio, tarė: „Jei ne dėl gyvulio, tai dėl žmogaus“. Ir stipriai šuoliu šoko į smarkiai banguojančią jūrą.

„Vyras iššoko į jūrą!“ šaukė visi kaip iš vienos burnos.

Kapitonas tuojau įsakė pasukti „Atlanti“. Kiekvienas norėjo patekti į valtį, dviejų laivo draugų gelbėti.

Ir drąsa pasiekė savo, nors „kopo-se“ gelbėti sunku. Tomas priplaukė jau visai nuvargusį savo keturkojį draugą ir laikė jo galvą virš vandens. Taip mes ir įtraukėme abudu į valtį.

Ištikimumas už ištikimumą.

Kitą dieną senis pašaukė irlandietį į savo kajutę ir laivo dienoraštyje surašė jam protokolą už vėjavaikišką laivo sulaikymą audringoje jūroje, bet gyvulio draugui davė penkių dolerių banknotą bausmei sumokėti.

Kasdieninė duona.

G. Orento nuotr.

garai pasidarė šalta, bet nieku negalėjau sau pagelbėti: buvau tvirtai priklijuotas.

„Po šimts pypkių“, — pagalvojau, — „dabar pamatysiu gyvenimą!“

2.

Laikydama rankoje atviruką, mažoji mergaitė su savo broliuku atėjo prie eilės gražių vilų netoli nuo jūros. Jie nubėgo takeliu, besivingiuojančiu tarp rožių ir, pribėgę prie vieno namų, atidarė duris.

„Kame mama?“ — sušuko Marytė.

„Jūsų tėvelis ir motutė išėjo, mano brangioji“, — tarė sena šeimininkė maloniu rausvu veidu. — „Jie gali grįžti vėlai, todėl liepė man duoti jums arbatos“.

„O, kaip bus, Bobai, su laiškų? — tarė Marytė. — „Gal jie grįš iki to laiko, kuomet laišku išimami?“

„Kurią valandą tai daroma?“ — paklausė Bobas.

„Be penkiolikos penktą“, — atsakė šeimininkė.

„Ar jūs tikrai tai žinote?“ — paklausė Marytė.

„Štai ten ant kampo laiškam dėžutė. Nubėk ir išitikinsi“. Marytė padėjo atviruką ant stalo ir nubėgo. Netrukus ji grįžo.

„Visai teisingai“, — tarė ji. — „Aš pažiūrėjau į skelbimą: ten pažymėta „4,45 p. p.“

„Tai mes negalime laukti mamos“, — tarė Bobas. — „Jokūbas negaus ryt, jei mes praleisime laiškų išėmimo laiką. Maryt, tu turi parašyti“.

„Pirmiausia išgerkite arbatos“, — tarė šeimininkė. — „Dabar dar tik ketvirta valanda ir jūs turite daug laiko“.

Aš nežinojau, ką bendro turiu su visu šiuo pasikalbėjimu, bet aš girdėjau viską, apie ką kalbėjo vaikai gerdami arbatą. Jie turėjo draugą, vardu Jokūbą, kuris sirgo, ir jų tėvai kvietė jį

atvykti kelioms dienoms pas juos pasilsėti ir atsigauti nuo ligos jūros pakrašty.

Jie bijojo praleisti korespondencijos išėmimo laiką ir todėl skubinosi gerti arbatą. Paskiau Marytė paėmė atviruką ir su lazdele pradėjo daryti juodus ženklus ant jo. Šis skrebenimas mane gązdino, bet aš tikėjau, kad ši lazda iki manęs neprieis ir nesugadins manęs bauriais, juodais ženklais.

„Atsimeni, ką mama sakė?“ — paklausė Marytė. — „Ar neminėjo ji, kad traukinys išeina 4,30?“

„Taip“, — tarė Bobas. — „Jokūbas turės atvažiuoti ketvirtadienį traukiniu, išeinančiu 4,30 ir mes jį pasitiksime stoty“.

Marytė toliau paėmė atviruke savo juodus ženklus.

„Štai jau padaryta“, — tarė ji. — „Parašiau, ką mama sakė“.

„O adresą, ar parašei?“

„Taip, pažvelk: Jokūbas Smis, West street, Canford. Dabar nubėk ir įmesk jį dėžėn“.

„Kas dabar atsitiks?“ — pagalvojau.

Marytė paėmė atviruką ir nubėgo su broliu gatve, kol pribėgo prie aukštos, apskritos dėžės, raudonai ir juodai nudažytos, stovinčios gatvės kertėje. Dėžės viršuje buvo tamsi skylė, kurią ji lengvai galėjo pasiekti iškelus ranką.

Buvo baisu, kuomet ji įstūmė atviruką į skylę, ir aš pajutau, kad krentu, krentu į tamsumą. Bet tai greit praėjo ir aš, pliupt, nukritau ant krūvelės atvirukų, popierių ir vokų. Kuomet atsipeikėjau nuo smūgio, išgirdau: „Hi. Atspėk dabar kas tave užgavo“.

Aš pažinau šį balsą: tai buvo vienas mano brolių, kuris ne taip senai mane buvo palikęs.

„Atsiprašau“, — tariu. — „Aš nenorėjau jūsų užgauti. Aš pats negalėjau sau pagelbėti. Ką jie galvoja taip elgdami su mumis?“

„Tai ir aš norėčiau žinoti. Aš negaliu jūsų matyti, bet

Pažinkime „Skautų Aido“ platinimo garbės konkurso laimėtojus

Klaipėdos skautų tunto I D. L. K. Kęstučio draugovės istorija

Kairėje:
Kęstučio draugovės
dabartinis draugi-
ninkas S. Liūzinas.

Dešinėje:
Visa draugovė.

Klaipėdos Kęstučio skautų dr-ve yra seniausia dr-vė visame Klaipėdos krašte, todėl jos istorija surišta su pirmomis skautybės užuomazgos dienomis Klaipėdoj.

1924 m. vasarą atplaukė iš Kauno į Klaipėdą jūros skautų Algimanto laivo vadas K. Jurgelevičius ir įsteigė Klaipėdoj jūros skautų valtį, kuriai vadovavo M. Braks (dabar ped. instituto lektorius). Bet kadangi pradžia visuomet sunki, ta valtis iširo. Tų pačių metų rudenį atvyko iš Kau-

no vėl du skautai, Varnas ir Bagdonavičius, ir mėgino steigti skautų vienetą lietuvių gimnazijoje, bet ir čia nepavyko.

1925.I.20 d. M. Braks įsteigė pirmą sausumos skautų „Elnių“ skiltį. Ta diena laikoma Kęstučio dr-vės gimimo diena. „Elnių“ skiltis pasivadino kartu su jūros skautais ir skautėmis Klaipėdos skautų dr-ve, kuriai vadovavo M. Braks. Tų pačių metų rudenį nuo šios dr-vės atskilo jūros skautai ir skautės, sudarydami nau-

jus vienetus. Likus vien sausumos skautams, dr-vė pasivadino D. L. K. Kęstučio vardu. Jos pirmas dr-kas buvo psktn. M. Gelžinis (dabar „Santaros“ vadas), o adjutantas E. Petraška. Šiuo metu buvo dvi skiltys: „Elnių“ ir „Vilkų“, o jau 1926 metų pavasarį skautų buvo 30, iš kurių sudarytos keturios skiltys. Energingas dr-kas suorganizavo prie dr-vės jaunesniųjų skautų ir skaučių būrelius, ruošė stovyklas, iškylas ir manevrus. 1926.VII.14 Palangos stovykloj įrašė

jaučiu, kad esate ant atviruko. Aš taip pat. Kam mes sumesti čia tamsybėse? Aš norėčiau pamatyti kitus. Čia šalia manęs yra vienas rudaveidis“.

„Taip“, — sugirgždėjo balsas.

„O mano žalias“, — suniurnėjo kitas. — „Aš ne vienas: su manim kartu yra raudonveidis“.

„Tai rodo, kad jūs negalite būti paliktas vienas“, — nemandagiai tarė rudasis. — „Aš nereikalauju, kad mane kas prižiūrėtų“.

„Nesididžiuok“, — tariau. — „Kadangi mes esame tamsoje, manau, geriau bus jei tylėsime. Pagaliau kada nors kas nors atsitiks“.

Po gana ilgo laiko pasigirdo baisus girgždėjimas ir skambesys. Mūsų keisto kalėjimo durys atsidarė ir saulė mus apšvietė. Aš pamačiau kelis mano raudonus brolius, daug rudų pusbrolių ir tik du ar tris žalius.

Žmogus mėlynu švarku ir aukšta kepure lenkėsi prie mūsų.

„Prašom pasakyti, kada atvirukas pasieks Cronfordą?“

Tai buvo Marytės balsas ir man buvo malonu jį vėl girdėti.

„Jūs įmetėte?“ — paklausė žmogus.

„Taip, tik ką. Mes laukėme, kad būtumėm tikri, kad nepraleidome pašto išėmimo“.

„Gerai. Atvirukas Cronforde bus ryt rytą“.

„Tai Jokūbui bus pakankamai laiko pasiruošti“, — tarė Marytė Bobui. — „Dėkui, pone laiškanešy“.

Ji paėmė brolio ranką, ir jie nubėgo išilgai gatvės. Aš tepamačiau juos pradedančius bėgti, nes laiškanešys pagriebė mane ir daug kitų ir įmetė į maišą. Galėjo būti ir mandagesnis.

Maiše jau buvo šimtai laiškų. Jie sukėlė didelį triukšmą, lyg nenorėtų mūsų draugystės. Po to mes pašokom ir aš jutau maišo šokinėjimą pagal laiškanešio žingsnius.

Jei tai ilgai tęsis, man nusibos stumdytis su kaimynais. Bet

laiškanešys nežiūrėjo to, kad mums nepatogu. Aš girdėjau jį švilpaujant.

3.

„Ar mano likęs gyvenimas turi būti praleistas tamsoje?“ — galvojau. — „Ir argi visad būsiu vienas. Būtų buvę daug geriau, jei Marytė mane dar tebeturėtų. Aš esu tikras, kad ji daug apie mane galvojo ir su manim neatsiskirtų be didelio reikalo. Bet aš bijau, kad jos daugiau nebesutiksiu ir tai gaila, kadangi jos saldus balselis man labai patiko.“

Tai buvo labai skirtingas balsas nuo tų, kuriuos aš netrukus išgirdau. Kelionė maišu baigėsi. Buvo didelis triukšmas, kuomet jis buvo numestas ant stalo. Jo ryklė prasižiojo ir daiktai, kurie jame buvo, buvo išmesti.

Kadangi aš buvau vienas paskutiniųjų idėtas, tai buvau tarp pirmiausiai išmestų, ir kritimas kitų ant manęs buvo labai nemalonus.

„Stumk toliau“, — išgirdau storą, šiurkštų balsą ir pradėjau drebėti iš baimės dėl to, kas su manim atsitiks.

Nuo to laiko, kai Marytė mane išsiuntė, su manim buvo elgtasi nekartą šiurkščiai, bet tikros skriaudos nebuvo padaryta. Aš vis dar turėjau gražią raudoną spalvą ir nebuvo suteptas.

Staiga pajutau, kad slystu ir, pirm negu galėjau susivokti, kas atsitiko, išgirdau skambų dūžį. Kažkas kieta nukrito ant manęs ir aš buvau prispaustas.

Koks buvo mano nusistebėjimas, kai pastebėjau, kad aš buvau padengtas juodomis žymėmis ir kad niekad nebūsiu toks, koks buvau. Tai buvo baisus atradimas.

Aš truputį nurimau, kai pamačiau, kad ir su mano gimimėmis ir draugais buvo panašiai elgiamasi.

„Manau, kad visi turi tai perkesti“, — tariau pats sau. — „Gyvenimas nevisad malonus. Bet aš jau buvau apdengtas pakankamai ir manau, kad daugiau nebūsiu išniekintas“.

Vilniaus skautų vadas T. Žižmaras keletą eilučių į dr-vės dienoraštį.

1928 m. psktn. M. Gelžiniui išvykus provincijon mokytojauti, dr-vė sunyko; aktyviau teveikė „Arų“ skiltis. Dr-vė vėl sujudo ir grįžo į senąsias vėžes paskyrus jos dr-ku E. Petrašką. Buvo suruoštas ketverių metų gyvavimo sukakčių minėjimas, į kurį atsilankė gen. Daukantas ir Vilniaus skautas Zabrockas.

1930 m. dr-vės skautai Darginavičius ir Petraška išgelbėjo skęstančius. Tais pačiais metais buvo įsteigtas rėmėjų būrelis ir dr-vė gavo premiją už „Skautų Aido“ platinimą. Dr-vė daug stovyklavo Palangoj, Darbėnuose ir kitur.

Baigus psktn. E. Petraškai V. D. gimnaziją, 1933 m. dr-vę perėmė mok. sktn. A. Grudzinskas (dabar tuntininkas). Tą vasarą dr-vė dalyvavo Palangos sąskrydyje, sutinkant R. Baden-Powellį. 1934 m. buvo surengta stovykla Giruliuose.

1934 m. lapkričio mėn. dr-vę perėmė IV sk. vadų kursų dalyvis psktn. J. Gepneris. Kurį laiką dr-vė merdėjo, tačiau greit atgijo. Skautų skaičius smarkiai padidėjo nuo 30 iki 86 sk. Šitoks reiškinys padarė daug sunkumų dr-vei vadovauti. Todėl buvo nutarta dr-vę padalinti į tris naujas dr-ves.

1937 m. gegužės mėn. 15 d. buvo sudaryta komisija iš dr-ko psktn. J. Gepnerio, dr-vės adjut. psktn. S. Liūzino, psktn. F. Lenkevičiaus ir

pskln. M. Kalibato, kurie I D. L. K. Kęstučio dr-vę padalino į:

1) D. L. K. Kęstučio dr-vę (3 skiltys po 9 skautus),

2) Vytauto D. dr-vę (3 skiltys po 9 skautus),

3) H. Montės dr-vę (3 skiltys po 9 skautus).

1937 m. birželio mėn. 1 d., baigus psktn. J. Gepneriui prekybos institutą, dr-ku buvo paskirtas VII sk. vadų kursų dalyvis skln. S. Liūzinas.

1938 m. Kęstučio dr-vė kartu su kitomis dr-vėmis rengė nemažai švenčių ir visą pilną skyrė II tautinei stovyklai, todėl ir galėjo skaitlingai stovyklauti A. Panemunėje.

Šiais metais dr-vės skautai užsiskakė „Sk. Aidą“ 100%, o visi vadai ir „Skautybę“ 100%.

Tuo būdu dr-vė laimėjo jau antrą kartą „Skautų Aido“ platinimo konkursą.

SVASTIKOS KILMĖ

Svastika yra vienas iš skautiškų ženklų, duodamų už nuopelnus organizacijai. Garbingai pasidarbavę mūsų skautijai asmenys apdovanojami svastika. Svastika — Dievo, Tėvynės ir Artimo meilės simbolis. Tą gerai visi žinote. Bet vargu visi žino svastikos kilmę. Čia ir noriu papasakoti, kaip svastikos ženklas atsirado.

Svastika dar yra vadinama „amžinuoju kryžiumi“. Iš šio pavadinimo

matyti, kad svastika jau seniai buvo žinoma, nes „amžinos“ vardą tik taip galėjo įsigyti. Vienas anglų tyrinėtojas, George Birdwood, „amžino kryžiaus“ kilmę išveda iš indų tautos religijos. Ten dar priešistoriniais laikais svastika turėjo religinių simbolių reikšmę.

„Amžino kryžiaus“ yra dvi rūšys: dešinioji ir kairioji. Dešiniąją vadiname tas svastikas, kurios galai pasukti į dešinę, o kairiąją, kurių galai palaužti į kairę.

Dešinioji svastika yra indų dievo Ganpati simbolis. Ji reiškia kalnų saulę, kuri kiekvieną dieną keliauja iš rytų į vakarus, taip pat šviesos amžinumą. Indai tą simbolį šiais žodžiais išreikšdavo: „Tegu bus pagarbintas Ganpati, dangaus viešpats, siunčiantis mums savo palaimą“.

„Kairiarankė“ svastika — indų tamsos deivės Kali simbolis. Šis simbolis vaizduoja saulę, kuri eina nuo „tolimiausių vakarų krašto“ iki „degančių rytmečių durų“. Kairioji svastika reiškia viso tamsaus, blogo simbolį. Ji viską naikina, kas gero, kelia karus, vaidus, nesantaikas. Šio „amžino kryžiaus“ simbolis taip išreiškiamas žodžiais: „Prakeikimas deivei Kali, pragarų ordų vadui, nešančiam naikinimą — prakeikimas tamsiajai Ganpati motinai!“

Skautų svastika, aišku, priklauso prie dešiniųjų, nes skautystė nėra naktis, bet šviesa — rytas žmonijai po tamsios nakties. Skiltn. V-kas.

Man nebuvo leista likti vietoje po tokio žiauraus elgesio. Aš vėl buvau stumiamas. Didelė ranka mane pačiupo, o šiurkštus balsas tarė „Cronford“ ir tuoj atvirukas ir aš buvome smarkiai sviesti į dėžę. Ten aš suradau kai kuriuos savo draugus. Laikas nuo laiko prie mūsų prisidėdavo dar vis naujų. Vėl su šimtais kitų aš pasijutau suspaustas maiše.

„Paimk tą maišą“, — išgirdau balsą. — „Vežimai laukia“.

Maišas buvo išneštas ir numestas. Iš susidūrimo spėjau, kad aš buvau nukritęs ant panašių maišų. Paskui pasigirdo didelis trukšmas.

„Uždaryk duris“, — tarė balsas.

Po to daiktas, pavadintas „vežimu“, pradėjo judėti. Kilo triukšmas, vartymasis, šokinėjimas, kol viskas sustojo. Būdamas tamsiame maiše, aš nemačiau kur atvykome, tačiau tai buvo labai trukšminga vieta. Aš girdėjau daug balsų ir žingsnių bei garsų aidą.

Kas paskiau atsitiko, aš tegaliu spėti. Aš buvau daugiau, kaip kartą numestas, kol pagaliau gulėjau ramiai tarp draugų. Čia buvo daugiau skambėjimo ir užimo. Aš jutau, kad mes judame su dideliu trukšmu, vykstančiu po mumis. Tuomet aš, tur būt, turėjau užmigti, nes kas atsitiko iki sekančio ryto, aš nežinau.

Saulė švietė. Atvirukas, prie kurio buvau prilipdytas, gulėjo ant kitų atvirukų ir laiškų. Jis nebuvo toks švarus, koks buvo anksčiau, ir virvutė, rišanti visą pundelį, jo šone įpiovė du dantelius.

Aš niekad prieš tai nebuvau surištas, bet dėžėse ir maišuose paliekamas laisvu.

„Ar tai viskas dėl West streeto?“ — išgirdau.

„Taip, mažiau, kaip visados“, — buvo atsakymas.

Tuomet, dideliu man nustebeimui, aš buvau įmestas į kitą maišą ir netrukus šokinėjau ant laiškanešio nugaros.

Maiše buvo keliolika panašiai surištų maišelių. Vienas

paskui kitą jie buvo išimti, kol mano pundelis teliko vienas. Kadangi jie negrįžo, tai aš jutau, kad artinuosi prie kelionės galo, ir tikėjau, kad pagaliau pasieksiu vietą, kur bus ramu ir patogiu.

„Bet kaip jiems patiks mano nešvarus veidas?“ — klausiau pats savęs.

Laiškanešys įkišo ranką į maišą ir ištraukė mano pundelį. Jis nuėmė virvutę, paėmė mano atviruką, pažvelgė į juodus ženklus, kuriuos Marytė buvo ant jo nupaišiusi, ir sustojo prie mažo namelio.

Duryse buvo plyšys. Laiškanešys mane ten įkišo. Aš nukritau į dėžutę ir tuoj išgirdau triukšmą, panašų į „rat-tat“.

Aš dėžutėje nelikau nė akimirksni. Juoda ranka į ją įlindo ir paėmė mano atviruką. Ranka priklausė žmogui su labai juodu veidu, nešvariais drabužiais ir keliais ilgais pagaliais ant nugaros.

Jis pažiūrėjo akimirksni į atviruką, greitai atidarė duris ir pašaukė laiškanešį.

Laiškanešys buvo nuėjęs kelius žingsnius. Jis tuoj atsigrižo.

„Kas yra?“ — paklausė jis.

„Tai ne man“, — atsakė žmogus, laikydamas rankoje atviruką. Jo pirštas buvo padaręs jame didelę dėmę.

„Jūs esate Jokūbas Smis?“ — paklausė laiškanešys. — „Ant jūsų durų juk aiškiai parašyta Jokūbas Smis, kaminkrėtis“.

„Tai tiesa, bet aš nepažįstu jokios Marytės, kuri mane kviestų į pajūrį. Tai ne man. Pabandykite pas krautuvininką Jokūbą Smis, truputį toliau“.

„Gerai. Jei nebūtų tiek daug žmonių, kurių pavardė Smis..., arba..., jei žmonės susiprastų pažymėti... namų numerį...“

„Kodėl? Tuomet juk nebūtų jums, laiškanešiams, darbo ir neturėtute kur parodyti savo gabumus. Na, pakol kas“.

(Pabaiga kitame numery).

Skautai tėvynės sargyboje

St. Volungė.

Autoriaus keliamais klausimais brolijos vadovybė rimtai rūpinasi ir jau nemaža šioje srityje padaryta, tačiau kadangi šis klausimas dabar ypač aktualus, dedame šį straipsnį. R e d.

Kai kuriuose USA miestuose skautams kasmet porai dienų pavedamas daugelio įstaigų darbas. Ir reikia pasakyti, kad skautai visai gerai jį atlieka.

D. Karo metu apie 30.000 12—17 metų anglų skautų, skautininkų vadovaujami, ėjo pajūrio sargybos - žvalgybos pareigas, pavaduodami nemažą skaičių karių.

Bandomuose Londono, Paryžiaus ir kitų Vak. Europos miestų oro puolimuose skautai organizuoti dalyvauja kaip sanitarai, ugniagesiai. Prieš keliolika mėnesių teko matyti kino filmoj, kaip Abisinijos skautai dalyvavo masiniuose žaidimuose — manevruose, ruošdamiesi ginti tėvynės nepriklausomybę, ir visai neseniai laikraščiai rašė, kad Kinų vyriausybė dėkoja skautų organizacijai, subūrusiai kelis šimtus tūkstančių (berods, iki 500.000) jaunuolių, kurie įvairiais būdais jai padeda sunkiomis kraštui dienomis. Tai pavyzdžiai, kurie patys kalba už save, nereikalaudami paaiškinimų.

Ir štai, kyla klausimas: o kaip yra pas mus? Ką mes galėtume organizuoti nuveikti?

Iki šiol mūsų tuntai, d-ves pasireiškė labiau kaip mokyklos, kuriose ruošiamasi būti gerais piliečiais, mokomasi įvairių specialybių, kurios naudingos ir patiems skautams ir tėvynės tarnyboj gali būti ypač reikalingos: Iki šiol pas mus buvo eita labiau asmenybės ugdymo keliu, auklėjimo keliu, bet mažiau kreipta dėmesio į patį tarnavimą tėvynei, artimui. Tiesa, auklėjimas, asmens paruošimas gyvenimui yra pagrindinis uždavinys, bet šalia jo šiandien jau būtų laikas pradėti mokytis organizuoti, bendromis jėgomis ką nors naudingo tėvynei nuveikti. Iki šiol galvota: taip, mes užaugsim, mes geram sunaudosim savo žinias, vyresniųjų pasitikėjimą, mes visur stengsimės būti pirmieji. Šiandien, kai jau turim daugiau pasiruošusių vadų, laikas būtų paklausti save: ar dabar, veikdami draugovėse, skiltyse, ar mes galėtume būti naudingi tėvynei?

Mes pasireiškiame pavieniai gerais darbeliais, bet ar mes sugebėtume organizuoti pasireikšti? Tiesa, mes mokam suruošti gražių pramogų, šaunių minėjimų, mokam pasirodyti paraduose, bet ar mes sugebėtume atlikti darbą, panašų į minėtus pavyzdžius.

Reikia pripažinti, kad ir pas mus čia šis tas jau pradėta — prisiminkim „Budį“, prisiminkim tuntas, turinčius ugniagesių d-ves, pirmosios pagalbos skiltis, raitelių, dviratininkų būrelius, organizuojamą lėktuvų sekėjų tinklą.

Pas mus to organizuoto darbo dar tik pradžia, ir šiais metais, švėsdami 20 metų organizacijos gyvenimo sukaktį, mes turėtume drąsiau ir planingiau ruoštis masiniai pasireikšti tėvynės tarnyboj. Kiekvienas tuntas turėtų turėti vienetą, kurių visi nariai būtų pasiruošę sanitarai, ryšininkai, ugniagesiai, degazatoriai, skautės — gail. seserys ar pan. Reiktų daugiau mokytis specialybių, teikiančių progų masiniai dalyvauti kuriame nors darbe. Aš neneigiu individualių, skautams įdomių ir lavinančių jų gabumus specialybių; manau, kad ir jos pas mus nėra per daug išbujojusios, bet šiuo kartu aš norėjau į pirmąsias daugiau dėmesio atkreipti.

Darbas pradėtas, ruošiamas vienas kitas planas, ir būtų gerai, kad daugiau kas nors šiuo aktualių klausimų išsirtartų.

Veikti reikia skubiai, nelaukt rytdienos, jau dabar vadai ir patys skautai turėtų daugiau dėmesio kreipti į sąžiningą specialybių mokymąsi, ne pasirodymui, bet konkrečiam darbui.

Užsienyje mes mokam pasirodyti, mes ten visad esam pirmųjų eilėse, mes mokam gražių dainų, mokam skudučiuoti ir puikiai savo stovyklą įruošti, bet mes turėtume būti pirmųjų eilėse ir konkrečios tėvynės tarnybos darbo atžvilgiu.

Pavieniai skautai pas mus yra nemažai pasiekę — yra gerų mokytojų, karininkų, gydytojų, inžinierių... Bet tai dar ne

viskas! Kaip organizacija, mes turėtume mokėti ir organizuoti ką nors nuveikti.

Ypač mes — jaunieji, dar neturintieji atsakingų savo specialybės pareigų, dar besiruošiantieji joms, turėtume mokėti savarankiškai atlikti kurias nors pareigas, pakeisdami vyresniuosius arba pagelbėdami jiems.

Man vis prisimena avilys ir skruzdėlynas, pro kuriuos ramia dūšia niekad nepraeinu... Kiek čia energijos, gražaus ir darnaus darbo! Ir nieko nuostabaus, kad tie mažičiai vabalėliai tiek daug nudirba. Čia man visad prisimena Jakšto eilės „Vienas vyras — ne talka, vienas žodis — ne šneka...“

Norėdami ką nors naudinga nuveikt, mes turime iš jų daug daug pasimokyti — vienybės, tvarkos, nuolatinės energijos. Man rodos, kad anglai, vengrai, čekai, prancūzai ir kitų valstybių skautai nuo bičių ir skruzdėlių netoli atsilikę, iš jų mes galėtume pasimokyti.

Kaip lietuvis karys yra vertinamas neblogiau už kitų valstybių karių, taip ir lietuvis skautas jokių atžvilgiu neturėtų būti atsilikęs nuo kitų valstybių skautų.

Svarbu dirbti, ieškoti naujų kelių, o jei ir pasitaikys klaidų, mes iš jų galėsime tik pasimokyti.

Kristaus galva Šv. Stanislavo bazilikoje Vilniuje. Vytauto Didžiojo dovana.

Skyrių tvarko —

Parinko *Pilkoji Pelėda*.

Skaučių žaidimai

1. Zoologijos sodas.

Draugovė sustoja eilėje ir dr-kė pasako kiekvienai skautei gyvulio pavadinimą į ausį. Įsivaizduokime, kad yra 24 skautės eilėje ir dr-kė parenka 6 gyvulius. Tokiu būdu ji pakartos vieno gyvulio pavadinimą keturis kartus. Po to visos mergaitės išsiskirsto kambaryje ir, draugininkei davus švilpuku ženklą, stengiasi pamėgdžioti to gyvulio balsą, kurio pavadinimą draugininkė jai pasakė. Tos keturios skautės, kurios greičiausiai suranda savo keturiukę, laimi.

1a. Tą patį žaidimą galima kiek pakeisti: skautės sustoja dviem eilėm vienos prieš kitas. Dr-kė ir adjutantė pagal sąrašėlį pasako kiekvienai skautei gyvulio pavadinimą, viena vienoje eilėje, antra — antroje. Po to skautės užsiriša akis ir, davus signalą, skautės imituoja atvaizduojamų gyvulių balsus. Ta pora, kuri greičiausiai susiranda, laimi.

2. Sviediniai lizduose.

Viename kambario gale kreida nupiešiami du apskritimai — „lizdai“. Antrame kambario gale išsirikiuoja skaučių dr-vė, perskirta į dvi dalis. Pirmosios skautės turi sviedinį rankoje. Dr-kei davus ženklą, jos pribėga prie lizdo ir įdeda savo sviedinį į jį. Jei jis išrieda, jos laukia tol, kol pasiseka jį ramiai padėti, mat, antroji skautė turi sviedinį būtinai rasti lizde. Pirmoji skautė grįžta pas savo drauges ir paliečia antrą iš eilės ranka. Ta nubėga prie apskritimo, paima sviedinį ir padeda jį ne daugiau kaip 25 cm nuo apskritimo. Po to ji grįžta, ir paliečia trečią skautę, kuri padeda sviedinį atgal į lizdą.

3. Šokimas per upę.

Kreida grindyse nupiešiama upė, vietomis siauresnė, vietomis platesnė. Skautės sustoja antrame kambario gale ir kelios užsiriša akis. Iš akies spėdamos žingsnius iki upės

„kranto“, jos prieina ir stengiasi vienu šuoliu peršokti per upę (upė neturi būti platesnė, kaip mergaitės normaliai pajėgia peršokti). Įkritusios į vandenį, skautės skęsta ir išei-na iš žaidimo. Tokiu būdu visa dr-vė mėgina savo laimę, ir pagaliau tos, kurios „išliko gyvos“, rungtyniauja tarp savęs, kol lieka viena.

4. Žaidimas su vinimis.

Ant grindų padedamos dvi krūvos 3-jų colių vinių. Dr-vė padalinta į dvi dalis. Skautės iš eilės prieina prie vinių ir stengiasi dviem pieštukais nunešti vieną vinį į krepšį (arba dėžutę), kambario gale. Laimi tos skautės, kurios greičiausiai daugiausia vinių nuneša į krepšį.

5. Lobio medžioklė.

Imami vienas arba du padėklai. Padėklai pripilami kelių cm smėlio sluoksniu. Smėlyje paslėptas lobis (į popierių įvyniotas, pvz., saldainis). Kiekviena skautė išmeigia į smėlį degtuką toje vietoje, kur, jos nuomone, lobis paslėptas. Degtukas viršuje perskeltas ir į jį įkištas mažas raštelis su ieškotojos vardu. Laimėtoja gauna saldainį.

6. Skautės ženklas.

Nupiešk didoką skautės paveikslą (arba net du paveikslus). Rūtelės vietoje padaryk skylutę. Tegul kiekviena skautė bando užrištomis akimis įkišti storą adatą arba pagalėlį į rūtelės vietą.

7. Linksma pasaka.

Padaryk 50—60 sudėtinių žodžių sąrašą. Paskui paimk dvigubai tiek lapelių ir kiekviename užrašyk pusę žodžio, pirmąją pusę numeruodama skaitmeniu 1, antrąją — skaitmeniu 2. Išblaškyk lapelius kambaryje. Davusi ženklą, liepk kiekvienai skautei surasti lapelį su skaitmeniu 1, o paskui surasti žodžio antrą dalį. Pvz., jei pasirinkai žodžius „pėdsekys“, „gamtosaka“, „pusiaukelis“, lapeliuose su 1 bus skiemens pėd-, gamto-, pusiau-, o lapeliuose su 2 — skiemens sekys, saka, kelis.

Radusi abi žodžio dalis, skautė pribėga prie teisėjos ir, jei žodis teisingas (patikrintas sąrašė), stengiasi

stud. skautė R. Skipitytė.

rasti naują žodį. Už penkių minučių dr-kė švilpia, ir skiltys suskaito savo žodžius. Laimi skiltis, kuri daugiausia turi žodžių.

7a. Baigusi šį konkursą, leisk kiekvienai skilčiai 5—10 minučių pagalvoti, kad paruoštų pasaką, kurioje būtų visi rasti žodžiai. Iš pasakų visos turėsite gardžiai pasijuokti.

8. Medžioklė kuprinėse.

Parūpink keletą kuprinių. Padalink dr-vę į tiek dalių, kiek yra kuprinių (geriausia žaisti skiltimis). Prieš kuprines prie kėdžių atramų kambario gale. Paskelbk, kad kuprinėje yra tokių daiktų: 1 — saga, 2 — pinigas, 3 — virvutė, 4 — dėžutė, 5 — pupa ir pan. Davusi ženklą, liepk pirmosios grupės skautėms pribėgti prie kuprinių ir, nežiūrint į jų vidų, išimti pirmą daiktą (būtent, sagą). Antros grupės skautės suranda antrą daiktą ir t. t., bet prieš tai pirmoji turi paliesti ją ranka. Laimi ta skiltis, kurios skiltininkė trumpiausiu laiku gauna visus daiktus iš savo skaučių.

9. Žaidimas sagomis.

Dviejuose (arba daugiau) popieriaus lakštuose nupiešk šešias įvairaus didumo sagas. Padėk lakštus ir sagas viename kambario gale, o antrame išrikiuok skaites skiltimis. Davusi ženklą, liepk pirmiesiems numeriams pribėgti prie lakšto ir padėti sagas į tinkamus apskritimus. Tegul prie kiekvieno lakšto pastatyta teisėja tikrina skautės pastangas. Pirmoms skautėms atlikus savo uždavinių, teisėjos sagas išblaško, ir atbėga antrieji numeriai. Laimi skiltis, kuri baigia rungtynes trumpiausiu laiku.

10. Kelionė per kalnus.

Išrikiuok dr-vę skiltimis. Prieš kiekvieną skiltį pastatyk dvi atramos suglaustas kėdes. Skautėms nusivavus batelius, liepk kiekvienai iš eilės trumpu (nustatytu) laiku tyliai peržengti per kalną, t. y., užlipti ant vienos kėdės, perlpti per atramas ant antros kėdės ir žemėn. Visos skautės seka ir priskaito taškų už girdėtą triukšmą. Laimi skiltis, turinti mažiausia taškų.

Akademinio skautų jaunimo padangėje

STUD. SKAUTŲ KORP. „VYTIS“.

Pirmoji sueiga.

Rugsėjo mėn. 23 d. I-uose V. D. u-to rūmuose buvo pirmoji bendra vytičių sueiga šiais akademiniams mokslo metais. Korp. vadas senj. Stp. Kairys nuoširdžiai visus pasveikino vėl atvykusius į Almae Matris prieglobstį semtis mokslo. Toliau buvo pranešimai — vasaros kelionių išpūdžiai. Pirmas — senj. J. Gimbutas, kuris šią vasarą lankėsi Vilniuje, papasakojo savo ten patirtus išpūdžius. Be to, parodė visiems nuotraukas, padarytas Vilniuje ir jo apylinkėse. Antras kalbėjo senj. St. Obuchavičius; papasakojo apie savo kelionę po Neringą ir Klaipėdos kraštą. Pasak jo, po tą kraštą mūsų jaunimui reik kuo gausčiau keliauti, kad galėtų patraukti žvejus ir laukininkus lietuvių pusėn. Esą jo kelionėje sutikti vokiečiai gyrėsi, kad jie neša žemaičiams (klaipėdiečiams) kultūrą, šviesą. Tai, be abejo, buvo labai skaudu klausyti susipratusiam lietuviui. Beje, šioje kelionėje senj. Obuchavičius turėjo įdomių nuotykių bei susitikimų.

Be to, kitoje bendroje korporacijos sueigoje savo išpūdžius, patirtus bestudijuojant Italijoje, pažadėjo papasakoti senj. V. Mičiūnas.

Pabaigai visus į savo rankas paėmė senj. Vilius Bražėnas. Beregint suskambo u-to rūmuose tautinės skautų stovyklos daina. Po jos jau visos kitos pabiro, kaip iš gausybės rago. Taip, lyg viena akimirka, pralinko dvi sueigos valandos.

Tarp kita ko, šioje sueigoje jau pasirodė vienas kitas studentas — skautas, naujai atvykęs studijuoti į V. D. u-tą.

Susipažinimo pobūvis.

Rugsėjo mėn. 24 d. pas sesių studentų skaučių mecenatą pulk. Tumą, 2 p. pulko ramovėje, buvo jaukus šeimyninis sesių ir brolių vytičių pobūvis. Jame skaitlingai dalyvavo naujai atvykę į V. D. u-tą studijuoti sesės ir broliai skautės-tai,

taip pat ir broliai — kariūnai aspirantai (juos už kelių dienų su leitenanto laipsniu paleido atsargon). Visi gavo smagiai pasiūkti, grojant radijo aparatui, kurį šiam pobūviui maloniai suteikė veltui paskolinti „Radio-technikos“ bendrovė. Už tai, be abejo, jai pobūvio dalyvėms-via yra labai dėkingi.

Gavome dovanų.

Šią vasarą tautinėje skautų stovykloje A. Panemunėje stovyklavo apie 30 „Vyties“ korporantų. Visi jie ėjo įvairias pareigas stovyklos vadijos skyriuose. Be abejo, jie stengėsi dirbti kruopščiai ir sąžiningai, kaip dera skautams. Už tai taut. stov. vadija, viršininkui vyr. sktn. mjr. V. Šenbergui pasiūlius, nutarė padėti vytičiams įsigyti stovyklinio inventoriaus. Korporacijai skiriama 250 lt pašalpa, už kurią bus nupirkta palapinė ir šiaip stovyklinio inventoriaus.

Vytičiai gerai pasirodė ats. karininkų šaudymo rungtyne.

Spalių 2 d. buvo I Kauno šaulių — atsargos karininkų šaudymo rungtyne. Jose labai gerai pasirodė vytičiai. Pirmąsias vietas laimėjo: šaudyme kariniais šautuvais — ats. j. leit. senj. Stasiškis ir kariniais pistoletais — korp. filisteris ats. j. leit. Dainauskas. Be to, mažojo kalibro šautuvų šaudyme ats. j. leit. senj. Vainorius gavo V-tą vietą. Tenka tik džiaugtis, kad vytičiai kaskart dažniau dalyvaujami įvairiose šaudymo rungtyne, vis laimi pirmąsias vietas.

Naujai atvykusiems studijuoti studentams skautams.

Studentai skautai, atvykę šį rudenį studijuoti į Vytauto Didžiojo u-tą ir toliau norį dirbti skautišką darbą, gali įstoti į akademinį skautų vienetą — korporaciją „Vytis“, kuri V. D. u-te veikia nuo 1924 metų. Stojant korporacijon reikia paduoti: 1) prašymą korp. valdybos vardu, 2) dviejų senjorų reko-

mendacijas, 3) gyvenimo aprašymą, 4) užpildytą žinių lapą, 5) pasirašytą pasižadėjimą ir 6) dvi fotografijas. Žinių lapo ir pasižadėjimo blankus galima gauti pas budintį senj. Ingaunį, skautiškų reikmenų tiekimo skyriuje (Nepriklausomybės aikštė 4).

Korporacijoje veikia: 1) atsargos karininkų būrelis, 2) jūrų skautų laivas, 3) šaudymo sporto ekipa, 4) priešcheminės apsaugos būrelis, 5) šachmatininkų būrelis, 6) menininkų ir 7) technikų sekcijos. Korp! vit-

rinos yra V. D. u-to I-uose rūmuose II aukšte ir fizikos-chemijos institute IV aukšte. Jose iškabinami pranešimai vytičiams.

Jaunieji studentai, norį gauti dar kokių informacijų, gali pasiteirauti pas kiekvieną sutiktą vytičių. Vytičiai dėvi mėlynas kepuraites su išsiūta stilizuota lelijėle ir raidėm kepuraitės viršuje ir, be to, turi išisegę nedidelę skautišką lelijėlę mėlyname (rombiniame) dugne.

German t a s.

Skautų ir skaučių tuntuose

BIRŽŲ SKAUTŲ RAJONAS.

Pirmoji šiais mokslo metais iškyla.

Pasvalio valstybinės gimnazijos skautės ir skautai, su šypseną ir daina lūpose, rugsėjo mėn. 10 dieną žygiavo keliu Žadeikių miško linkui iškylauti. Džiaugėsi gamta, traliavo paukščiai, pritardami entuziastiškų širdžių dainai. Iškyloje kartu dalyvavo

Pajautos dr-vės draug. psktn. V. Baravykienė ir Kęstučio dr-vės draug. skaut. vytis Ig. Serapinas. Miške žaidimai, orasvydis, skautiškos pramogos, o kelyje vėl dainos, kurios sujungia jaunatviškas širdis į vieną kūną. Štai, spaudžiam kairę ir grįžtam pilni malonių išpūdžių namo. J. Š.

KRETINGOS VIETININKIJA.

Bendras pobūvis — arbatėlė.

Skuodas. Prasidėjus mokslo metams, Skuodo gimnazijos skautės sukruoto pačios pirmosios. Jos šiemet, matyti, yra nutarusios smarkiai veikti. Tą savo veikimą jos pradėjo suruošdamos IX.24 d. susipažinimo arbatėlę. Arbatėlėn buvo pakviesta ir prijuočiančioji skautams Skuodo visuomenė. Per oficialią dalį, skaučių draugininkės įsakymu, buvo įsteigta vyresniųjų skaučių skiltis. Paskiau visi nuėjo pasistiprinti. Arbatėlės metu keletas žymių visuomenininkų tarė mums keletą žodžių. Staiga pakilo Jonas Vateika ir skaitė tautinėje stovykloje patirtus išpūdžius. Skaitė taip įdomiai ir gražiai, tiek daug juokų pasakojo, kad tarpais teko net iki ašarų juoktis.

Po vakarienes švilpukas ir sesė draugininkė praneša, kad dabar įvyks sesių pasirodymai skiltimis. Laukiame. Įdomu, ką

čia nauja ir „štukauna“ mums jos parodys. Ir neapvylyė jos mūsų. Jų pasirodymai buvo puikūs. Nors visos skiltys gerai pasirodė, tačiau „Gegutės“ visos „nugalėjo“. Jos pašoko keletą tautiškų šokių. Pašoko taip, kad žiūrovui atrodė, jog šoka ne paprastos gimnazistės skautės, bet geriausios balerinos (na, na... R e d.). Judesiai lengvi, lyg plaštakių, derinos su tautiškais rūbais. Žiūrint galėjo įsitikinti, jog lietuvių tauta turi daug meniškųjų savumų, jei tokius gražius šokius sugalvojo.

Mes, broliai, negalėjome sesėms daug kuo padėti, nes nesuskubome pasiruošti, kadangi truputį vėlai pakvietė arbatėlėn.

Po pasirodymų pašokome ir paskui grįžome namo. Skautės yra dėkingos gimnazijos p. direktoriui pask. A. Krausui už leidimą naudotis gimnazijos virtuve ir kitomis patalpomis.

Žirgas.

MARIJAMPOLĖS SKAUTŲ TUNTAS.

Rudens iškyla.

1938 m. rugsėjo mėn. 18 d. įvyko 7-tos Dariaus ir Girėno draugovės rudeninė iškyla. Iškyla įvyko Pašešupio piliakalnyje, labai gražioje vietoje, 7 km nuo Marijampolės. Draugovei vadovavo draugininkas Kazys Macikevičius ir skiltininkai V. Stankevičius ir Barauskas. Nuvykus vieton, visi griebėmės

darbo: vienas laužą krovė, kiti pietus virė. Po pietų sužaidėm keletą žaidimų su dideliu pasisekimu. Paskiau buvo laužo uždegimas ir skilčių pasirodymai. Laužui degant buvo padainuota linksmų skautiškų dainų. Jau buvo pavakarys, kai žygiavome namo. Visi skautai dėkingi draugininkui ir skiltininkams už šios iškylos suruošimą.

P. Ajauskas.

PANEVĖŽIO SKAUČIŲ TUNTAS.

I AŠTUNTUS METUS.

Laiko laikrodį nuskambino septynis,
Ir septynius mes nupynėm vainikus.
Vėl tolyn mes žengsim į kelionę,
Vėl vainikai puoš mūsų takus.
Jos septynios skiltį vos sudarė.
Jos septynios skynimus praskynė.
Išaugo, išbujojo tos septynios,
Ir žiedus vainikan kuo gražiausius pynė.
Ižengėm į angą aštuntųjų metų.
Sesė! Daug darbų juk laukia dar tave!
Dirbk skautijos labui, tu tėvynės dukra,
O kitų gerovei, užmiršk save!

Vyr. skilt. Ir. Fridmanaitė.

(Panevėžio skaučių tunto vyr. skaučių II-sios Gražinos draugovės septynerių metų sukakčiai paminėti).

KAS LAIMĖJO „SKAUTŲ AIDO“ 1938 METŲ FOTO KONKURSA „MŪSŲ JUBILIEJINĖS STOVYKLOS“.

sužinosi perskaitęs žemiau atspausdintą konkurso teisėjų komisijos protokolą, o skyriuje „Fotografuoti gali kiekvienas“ rasi straipsnelį, kaip ši konkursą vertina redakcija.

PROTOKOLAS.

Kaunas, 1938 metų spalio mėnesio 4 d. „Skautų Aido“ redakcijos 1938 metų foto konkurso „Mūsų jubiliejinės stovyklos“ rezultatams įvertinti komisija, susidedanti iš pirmininko majoro O. Milaševičiaus (Lietuvos foto mėgėjų draugijos pirmininko), vyr. sktn. A. Saulaičio („Skautų Aido“ redaktoriaus) ir p. A. Giedraičio, šiandieną skautų sąjungos patalpose peržiūrėjo konkursui atsiųstas nuotraukas ir rado:

Konkursui atsiuntė nuotraukas 18 autorių, iš viso 198 nuotraukas. Atsiųstosios nuotraukos konkurso sąlygoms, paskelbtoms „Skautų Aido“ š. m. Nr. 12 (204), atitiko. Jas peržiūrėjusi juri komisija nutarė konkursui skirtas premijas, kurių sąrašas buvo paskelbtas š. m. „Skautų Aido“ Nr. 18 (210), paskirti šiems autoriams:

- I premiją autoriui slapyvarde „Alė 27“ — Antaninai Laucienei, Kaunas.
- II premiją autoriui slapyvarde „13—13“ — Vytautui Vanagai, Kaunas.
- III premiją autoriui slapyvarde „AZ 7“ — Jurgiui Gimbutui, Kaunas.

Panevėžio skaučių tunto tuntininkei psktn.

O. MAKSIMAVIČIENEI sunkioje gyvenimo valandoje, netekus mylimo tėvelio, drauge liūdime.

Vyr. skaučių Gražinos dr-vė.

Stud. skaučių dr-vės narę sesutę

DANTAITE

ALEKSANDRA dėl brangaus tėvelio mirties giliai užjaučia

Studentų Skaučių Draugovė.

Su rudens gėrybėmis į namus. Mjr. O. Milaševičiaus nuotr.

- IV premiją autoriui slapyvarde „Mirga 15“ — Emilijai Ševelinskaitei, Kaunas.
- V premiją autoriui slapyvarde „Linksmutis“ — Juozapui Veličkai, Kaunas.
- VI premiją autoriui slapyvarde „Paradoksas“ — Gerardui Juškėnui, Kaunas.
- VII premiją autoriui slapyvarde „Tulpė 12“ — P. Abelkiui, Plungės paštas, Stonaičių km.
- VIII premiją autoriui slapyvarde „Valė 5“ — Valerijai Vanagienei, Kaunas.
- IX premiją autoriui slapyvarde „Knipsukas 22“ — Arnoldui Grušniui, Kaunas.
- X premiją autoriui slapyvarde „Gerutis 12“ — Stasiui Urbonui, Tauragė.

Mjr. Milaševičius.

Ant. Saulaitis.

A. Giedraitis.

VIEŠKELIU!

Balys Gendvilas.

1.

Ruduo buvo reto gražumo. Dienos auksinės, skaidriais voratinklių šydais besidangstančios, vakarai pilni ramybės ir mėlynu dangumi, išpuoštu sidabrinėmis žvaigždėmis. Tylu, ramu. Ir dieną ir naktį. Jei užklysta apmirusiais laukais dainos posmas ar keliu važiuojančio vežimo dundesys, visa tai greitai paskęsta toje nepaprastoje gamtos tyloje. Vėl tylu, ramu. Rodosi, girdi, kaip bėga laikas, girdi gyvenimo širdies plakimą, tokį lėtą, kupiną senatvės nuodų ir apmirimo.

Tokiomis dienomis nerimdavo Edvardas namie, nerasdavo sau vietos kieme ir ramybės prie geležinkelio pylimo. Kažin koksai ilgesys, neaiškus ir neskausmingas, įsimesdavo krūtinėn, bet toksai svaiginantis, truputį slegiantis, viliojantis. Ir visur jis lydi Edvardą, tasai ilgesys, niekur jis nepalieka vieno.

Skrenda žąsys. Aukštai, aukštai dangaus mėlynėje trikampis: - gir-gar. Balsas gir aukštesnis, gar — žemesnis ir toji dviejų tonų muzika taip dirgina Edvardui širdį, jog pamažu užversta dangaus mėlynėn galva svyra ir akys pasriuva ašaromis. Ausyse — gir-gar...

Pradunda geležinkelio pylimu traukinys — baltų dūmų juosta nusidriekia ir tarytum pakimba ore. Vėl Edvardui neramu — vėl atrodo, kad kažkas brangaus išvažiavo ir vagono ratai taip graudžiai verkė. O vasara praūždavo ir nieko, vėl viskas skendėdavo paukščių giesmėse, žalumy-nuose.

Ir norėtusi Edvardui išeiti, išeiti toli, ten už miško, kur geležinkelio bėgiai įsiremia dangaus pakraščio; pavargti ir užmiršti viską, tik jausti nuovargį, tokį didelį, saldų, apimantį visus sąnarius, užvaldanti visus troškimus!

Ach, tos rudenio dienos...

2.

Dalytė — Edvardo sesuo. Septynių kartus mačiusi perskrendant paukščius ir žydint geležinkelio pylime laukinę obelę. Jos akys tokios didelės, didelės, veideliai rausvi ir švelnūs, kaip aguonos lapas. Ji visada linksma ir vieno tetrokšta — laisvai žaisti geležinkelio akmenėliais, tokiais mažyčiais, gražiais, saulės ir vėjo išbaltintais. Kai eina traukinys, keldamas dulkių debesius, uždamas ir griausdamas, sakytum audra, Dalytė

nori pamoti rankute. Jei Dalytės neleidžia žaisti prie geležinkelio ar pamoti praeinančiam traukiniui, jos akutėse susikaupia liūdesio šešėlis, o balse užgęsta džiaugsmo gaida. Bet tai atsitinka retai — Dalytė žaidžia akmeniu-kais, moja visiems traukiniams ir linksma, linksma, kad dienos auksinės, sidabriniais voratinklių šydais besidangstančios, o mamytė tokia gera.

3.

Vieškelis atklysta iš laukų, per vienišas sodybas, miškelius ir pasididžiudamas savo laisve prabėga per geležinkelį, staiga užlūždamas kairėn. Jam nereikia laikytis tiesaus kelio, nereikia kęsti tokio triukšmo, kaip tam geležinkeliui. Vargšas geležinkelis!

Edvardas sėdi su knyga rankose ir žiūri, kai Dalytė žaidžia, krykštuoja. Saulė aiški, laukai pilni ramybės, o obelė tokia raudona. Klevai prieš langus auksu pasipuošę.

Liūdna. Edvardas pavydi Dalytei to nerūpestingumo ir džiaugsmo. Tėvas sėdi ties klevu ir papsi pypkę, iš jo akių trykšta pasitenkinimas.

Ir tėvui Edvardas pavydi.

Dalytė pačioje pylimo aukštybėje. Vėjas kedena jos plaukus ir bučiuoja

įkaitusį veidelį. Tėvas susirūpina — dar nuriedės, užsigaus ir nori jau šaukti:

— Daaalyt! — tai reiškia ir įspėjimą ir tėvišką meilę ir baimę, bet mergaitei nereikia įspėjimo. Ji linksmai sumoja abiem rankutėm ir bėga nuo pylimo tiesiai į Edvardą.

Apsikabina brolio kelią ir uždususi negali pratarti žodžio. Jos mažytė krūtinėlė banguoja, akys žiba džiaugsmu, veideliai įkaitę, o plaukai, geltoni, kaip klevo auksas, palaidi.

— Vieš-ke-liu! — pagaliau kiekvieną skiemenį ištaria atskirai ir traukia Edvardą už rankos.

Jis neklausia, ką pamatė Dalytė vieškelyje, pagriebia sesutę glėbin ir užbėga pylimo viršūnėn.

— Ten, ten Edi... — vis dar neatsigauna Dalytė ir rodo rankute į vieškelių posūkį.

Vieškeliu eina būrelis skautų. Geltoni kaklaryšiai taip aiškiai spindi saulėje, lyg žydinčios purienos. Edvardui žaibu prisimena vasara, stovykla, naktys, pilnos lakštingalos suokimo, laužai, kylas rūkas, sielininkų dainos. Džiaugsmo banga užlieja krūtinę, nesuvaldoma srove šypsena užpylia veidą ir jis bučiuoja Dalytę, bučiuoja.

Mergytė silpnai ginasi ir švelniai abejoja:

— Edi, tu nežinai, kas ten eina vieš-ke-liu!

Edvardas neatsako, bet dar kartą pabučiuoja tą švelnų veidelį.

Kryžkelė.
A. Laužadžio
nuotr.

FILATELISTŲ KERTELĖ

Laivai pašto ženkluose

Kaip atrodė pirmasis laivas, kuris plaukė į Ameriką? Apie didžiąją Kolumbo kelionę ir Amerikos atradimą žino kiekvienas vaikas, bet koks buvo laivas, kuriuo buvo atlikta pirmoji didžiulė kelionė į Naująjį Pasaulį — apie tai mažai kas nežino. Žino tik pašto ženklų rinkėjai. Gražiame, pašto ženklų rinkėjų mėgiama Kolumbo pašto ženkle, kuris buvo išleistas 1893 m. Jungtinėse Amerikos Valstybėse paminėti 400 metų nuo Amerikos atradimo sukaktims, matyti tristiebis laivas, gražiomis, daugumoje keturkampėmis, burėmis; tik ant užpakalinio stiebo pritaisyta trikampė drobė, taip vadinama lotynų burė. Burės papuoštos dideliais kryžiais, o ant pagrindinio stiebo plevėsuoja senoji Ispanijos vėliava. Tai ir yra „Santa Marija“ (Šventoji Marija) laivas, kuriuo 1492 m. rugpiūčio 3 d. Kolumbas apleido Ispanijos uostą Palos ir spalio m. 12 d. pasiekė pirmuosius Amerikos krantus. Kituose tos pačios laidos pašto ženkluose garbingasis laivas yra atvaizduotas su kitais dviem mažesniais laivais — „Pinta“ ir „Nina“, kurie taip pat lydėjo Kolumbą toje istorinėje ir nuotykingoje kelionėje.

Be Ispanijos, taip pat ir kiti kraštai, kuriuos Kolumbas atrado, įamžino pašto ženkluose žinomąjį laivą didžiojo keliautojo nuopelnams priminti. Taip, pvz., Argentina, Costa-Rica¹⁾ ir Salvadoras atspaudė pašto ženkluose Kolumbo laivą „La Concepcion“, kuriuo jis šiek tiek vėliau, 1498 m. rugpiūčio 15 d., išplaukęs iš Genujos atrado tolimą vakarų Indijos salą Grenadą.

Gražų amerikiečių pavyzdį pasekė ir daugelis kitų valstybių, norėdamos paminėti ar atšvęsti didžiųjų atradėjų naudingus žygius bei keliones. Jūros kelias į Ry-

1) Skaityk — Kosta-Rika.

4.

Jau prabėgo auksinės dienos. Obelė ir klevai nuogomis šakomis. Klevų ir auksas surūdijo. Vėjas dažnai švilpauja taip graudžiai ir Dalytė nebežaidžia geležinkelio akmenėliais, bet Edvardas vis linksmas, besijuokias.

Jeį jo akyse susidrumscia mėlynė ar valandėlę susimąstęs sustoja ties langu, Dalytė tuojau pribėga ir sako: — Vieš-ke-liu!

Kiekvieną skiemenį kirčiuodama, tiesiai į akis žiūrėdama ir pasiruošusi Edvardo būčiniams.

Ir pabučiuoja Edvardas Dalytę.

Širdyje šimtas pavasarių. Už lango, lauke — juodas ruduo ir klevų auksas surūdijo...

tų Indiją, kurį Kolumbas manė atradęs, faktinai buvo atrastas kito didžiojo portugalų jūrininko ir ieškotojo — Vasko de Gamos. Jo išdidus burlaivis „San Gabriel“ (šv. Gabrielius) su kitais jo laivyno burlaiviais, kuriais Vasko de Gama 1497 m. liepos mėn. 8 d. išplaukė iš Lisabonos ir 1498 m. gegužės mėn. 20 d. pasiekė Kalkutą, yra meniškai atspausti portugalų 1898 metų pašto ženklų laidoje.

Vienas Vasko de Gamos samdiny, portugalų jūrininkas Pedro Alvarez Kabralis, kuris pirmasis norėjo pasiekti Indiją, visai atsitiktinai 1500 metų balandžio 24 d. atrado Brazilijos krantus. Jo laivus galima matyti atvaizduotus stovint ant inkaro prie Pietų Amerikos pakraščiu Brazilijos 1900 metų pašto ženklų laidoje. Trečiasis portugalas — Bartolomejus Diazas — pirmasis apiplaukė 1487 metais Vakarų Afrikos pakraščius ir Gerosios Vilties iškyšulį. Bartolomejaus Diazo laivas ir paminklinis kryžius, kurį jis pastatė išlipęs tame iškyšulyje, yra atvaizduotas Pietų Afrikos išleistame pašto ženkle.

Kelią į Australiją rado anglų astronomas ir keliautojas James Cook²⁾, kuris nuo 1768 m. iki 1778 m. ištyrė daugybę Okeanijos pakraščiu. Tie jo žygiai į tolimas ir nežinomas rytų žemes taip pat atvaizduoti pašto ženkluose: tai Naujosios Zelandijos išleisti ženklai su Cooko atvaizdu ir jo laivu.

Kitoje žemės rutulio pusėje yra mums žinomas Newfoundlandas, kuris šiais laikais tapo svarbiu punktu transatlantiškiems skridimams vykdyti. Šią žemę 1497 m. atrado iš Venecijos kilęs ir vėliau Anglijoje gyvenęs pirklys Jonas Kabotas (John Cabot). Laivas, kuriuo jis, su septyniolika žmonių įgulos, atliko šią kelionę, yra atvaizduotas Newfoundlando ženkluose. Newfoundlandas, be to, dar yra išleides ženklus su atvaizdu laivo, kuriuo anglas Jonas Guyis 1610 m. apiplaukė Okeaną, norėdamas įkurti nuolatinį sustojimo uostą Newfoundlandė.

Jeį mes žvilgtersime į tą pamažu primirštą burinių laivų romantiką, tai turėsime prisiminti du istorinius laivus: vienas jų atvaizduotas Jungtinių Amerikos Valstybių ženkluose, kitas — Barbados valdžios, Vakarų Indijoje. 1620 m. šimtas dvidešimts drąsių, nepalaužiamų puritonų išplaukė iš Anglijos, pasiryžę įsikurti Naujajame Pasaulyje. Toji data yra pažymėta pasaulinėje istorijoje kaip pradžia Amerikos kolonizacijos, kurios pasėkoje vėliau susikūrė Amerikos Jungtinės Valstybės. Barbados pašto ženklų laivas taip pat yra pirmųjų anglų kolonizatorių, kurie 1605 m. pasiekė šį kraštą ir čia įkūrė savo valdžią. Įdomūs taip pat pašto ženklai kitos Vakarų Indijos salų grupės, būtent, Bahamo, kuriuose atsispindi nuotykinga anų laikų jūros romantika. Tai atvaizdai lai-

2) Skaityk — Džemsas Kukas.

vų, su kuriais buvo kovojama prieš jūros piratus (plėšikus), įsikūrusius tose salose stiprų lizdą. Šie gražūs pašto ženklai turi lotynišką parašą: „Expulsis Piratis Restituta Commercium“, t. y. „Piratai nugalėti ir prekyba atstatyta“ (reikia išsiaiškinti, kad jūroje pirklių laivai galėjo vėl laisvai plaukioti, niekeno neužpuolami).

Taip pat Afrikos pašto ženkluose galime rasti atvaizdą vieno istorinio laivo. Tuose ženkluose, kuriuos išleido nepriklausoma negrų respublika Liberija, yra atvaizduotas burlaivis, nuo kurio priranto artinasi mažas laivelis. Čia matome kelionę 1822 m. Amerikoje išlaisvintų vergų negrų, kurie pasiekę tuo laivu Afrikos krantą įkūrė Monrovijos kaimelį, šiandien tapusį negrų respublikos sostine.

Romantiškoji burinių laivų era pasibaigė — garo laivai užvaldė Okeanus. Jungtinių A. Valstybių 1909 metų pašto ženkluose rasime pirmojo garo laivo „Klermont“ atvaizdą. Šis garlaivis buvo amerikiečio Fultono sukonstruotas ir 1807 m. lapkričio mėn. 7 d. atliko pirmąją savo kelionę per Hudsono įlanką. Pažymėtina dar to pašto ženklų istorinė vertė, nes kaip tik tai tuo metu, 17-to šimtmečio pradžioje, anglų jūrininkas Henry Hudsonas atrado jo vardu pavadintą didelę upę.

1933 m. Kanada išleido dėmesio vertą pašto ženklą: tai paveikslas garlaivio „Karalius Williams“, atlikusio pirmąją istorinę kelionę per Okeaną, tuo būdu padedant pagrindus tarptautiniam transatlantišiam garo laivų susisiekimui. „Karalius Williams“ 1883 m. rugpiūčio 5 d. apleido Šiaurės Amerikos krantus prie Naujosios Šotlandijos ir po dvidešimts devynių dienų kelionės laimingai pasiekė Londoną. Veik per tokį pat skaičių valandų, šimtą metų vėliau, lakūnas Lindbergas atliko tą pačią kelionę orlaiviu linija New Yorkas — Paryžius.

Pašto ženklai dažnai mums primena ne tik didžius darbus atradėjų, ieškotojų bei kultūros pionierių, bet ir laikus didžiųjų karų ir garsiųjų karo vadų. Taip vienas pašto ženklas, išleistas britų salos Antiqua (Vakarų Indijoje), vaizduoja laivą didžiojo anglų admiralo Nelsono, kuris 1805 m. prie Trafalgaro sunaikino prancūzų ir ispanų laivynus. Admirolas Nelsonas kaip tik tai tais laimingaisiais metais buvo aplankęs minėtą salą. Jau vėlesnių įvykių istorija atsispindi turkų išleistame ženkle su vokiečių šarvuočio „Göben“ atvaizdu. Šis laivas 1914 m. rugpiūčio mėn., kartu su kitu vokiečių kreiseriu „Breslau“, prasilaužė pro santarvininkų užtvartą Viduržemio jūroje ir nuvykęs pas turkus (turkai Didžiojo karo metu buvo vokiečių sąjungininkai), po jų vėliava kovojo prieš rusų laivyną Juodojoje jūroje ir gindamas Dardanelų sąsiaurį.

Įvairūs, įvairiausi pašto ženklai dažnai primena uoliam ženklių rinkėjui ne vieną praėjusių laikų svarbų įvykį. Ieškojimai ir jūrininkų drąsa, atradimai ir nuotykių, pasaulio istorija ir tautų likimas — visa tai, kaip veidrodyje, atsispindi mažuose, daug pasakančiuose pašto ženkluose. Atskleidę pašto ženklų albumą, mes turime prieš akis nemenką istorijos vadovėlį — tik reikia jį mokėti skaityti.

M. B.

Fotografuoti gali kiekvienas

Foto konkursas redaktoriaus akimis žiūrint

Kaip įvertino konkursui atsiųstąsias nuotraukas teisėjų komisija, t. y., kam paskyrė kokias premijas, rasite tos komisijos protokole, kurį atspausdinome. Tai oficialus konkurso vertinimas. Foto mėgėjams daug įdomiau yra žinoti konkurso „neoficialius duomenis“, t. y., tokius, kurių paprastai į teisėjų protokolus neįrašo, pravartu žinoti, kaip vertina konkursą jo organizatoriai — „Skautų Aido“ redakcija. Tuo klausimu aš ir noriu pasakyti keletą žodžių.

Pirmiausiai tenka pažymėti, kad šiame konkurse dalyvavo tik skautai-ės (taip bėnt mums atrodo iš dalyvių adresų), nors galėjo dalyvauti ir pašaliniai. Redakcija tuo, aišku, labai patenkinta, nes foto konkursus ruošia norėdama sudominti kiek galima daugiau skautų ir skaučių fotografavimu.

Kitas džiuginantis reiškinys, kad šiame konkurse „skaitlingiau“ dalyvavo skautės. Iki šiol foto konkursuose beveik išimtinai dalyvaudavo skautai. Šiam atsiuntė nuotraukų trys skautės ir, kas įdomiausia, visos trys laimėjo premijas, o viena jų „nušlavė“ net pačią pirmąją. Mūsų noras yra, kad šis įvykis paskatintų skautes ateities konkursuose dalyvauti lygiomis su skautais.

Trečias pažymėtinas dalykas ta aplinkybė, kad daugumas konkurso dalyvių atsiuntė gana daug nuotraukų, kas leido tinkamai įvertinti kiekvieno dalyvio „pajėgumą“. Minimumas buvo 3 nuotraukos, tačiau daugumas atsiuntė po keliolika nuotraukų. Taip pavyko surinkti labai vertingų, skautų ir skaučių stovyklų gyvenimą vaizduojančių nuotraukų.

Tai vis džiuginantieji konkurso reiškiniai. Tačiau konkursas būtų dar geriau pasisekęs, jei jame skautai foto mėgėjai, o ypač skautės, būtų gausiau dalyvavę. Tiesa, dalyvauti jame galėjo tik tautinių stovyklų dalyviai ar lankytojai. Dėl to didelė skautų-čių foto mėgėjų dalis turėjo likti nuošaly. Tačiau fotografuojančių tautinėse stovyklose skaičius buvo kelis sykius didesnis už konkurso dalyvių skaičių. Ir galima drąsiai tvirtinti, kad daugelis tų, kurie konkurse nedalyvavo, turi geresnių nuotraukų už ne vieną premiją laimėjusių. Kodėl dalis mėgėjų nedalyvavo, priežasčių gali būti daug, bet svarbiausia bene bus nerangumas, nepasitikėjimas savimi. Štai vieną šio konkurso dalyvį aš vos prikalbinau dalyvauti konkurse — nesitikėjo nė dešimtos premijos, o gavo vieną pirmųjų. Reikia pagaliau atsikratyti to nepasitikėjimo savimi ir nerangumo!

Kitas dalykas, kurį tenka priskirti prie konkurso „pasyvo“, tai blogas techniškai nuotraukų pagaminimas. Stinga techninių žinių fotografuojant ir pozityvus gaminant. Dėl nuotraukų apdirbimo technikos teisėjų komisija buvo gana „nuolaidi“, nes gerai žinojo, kad daugumas nepatys gamina pozityvus, tačiau buvo dalykų, kurių negalėjo dovanoti. Štai, prisimenu vieną dalyvį, pasivadinusį „Marioku“, kuris atsiuntė apie dešimtį motyvų atžvilgiu gana vykusių nuotraukų, rodančių, jog autoriaus esama gana gabaus foto mėgėjo. Daugumas nuotraukų padidintos ligi 18×24 cm, deja, beveik visos vienos „telegrafų vielos“ — subraižytos. Matyti, aparatas netvarkoje (braižo filmą) arba begaminant negatyvai subraižyti. Be to, kai kurios nuotraukos padidintos žemiau bet kokios kritikos. Jei ne pats gamino pozityvus, turėtų nueiti pas tą, kas didino, ir pareikalauti, kad už kai kurių nuotraukų padidinimą paimtus pinigų gražintų, nes atiduoti tokius padidintus mėgėjui (jei darė profesionalas) yra tikras pasityčiojimas iš jo. Taigi, žmogus, kuris būtų galėjęs gauti vieną pirmųjų premijų, dėl blogos technikos negavo jokios. Reikia gerai išidėmėti, kad negana padaryti gerą nuotrauką, bet reikia tinkamai pagaminti negatyvą ir pozityvą.

Baigiant norėtusi priminti dar vieną dalyką — konkurso sąlygų reikia rūpestingai laikytis. Šio konkurso tema buvo „Mūsų jubiliejinės stovyklos“. Deja, vienas dalyvis įdėjo porą nuotraukų, darytų pereinamais metais mūsų stovyklavietėje Olandijos tarptautinėje stovykloje... Mes neįtariame šiuo atveju buvus blogą valią, bet toks pavyzdys sako, kad į konkurso sąlygas kai kas žiūri pro pirštus ir tuomi daro sau žalą.

Šio numerio viršelyje „rodome“ I premiją laimėjusio konkurso dalyvio nuotraukų dalį. Kituose atspausdinsime kitų premijų laimėtojų įdomesnes nuotraukas. Į jas patartina atkreipti dėmesį, nes iš premijuoto autoriaus nuotraukų galima iš dalies spręsti, kokios nuotraukos laikomos geromis.

Tiems, kurie premijų nelaimėjo, nusiiminti netenka: ir garsiausi pasaulyje foto mėgėjai kiekviename konkurse nelaimi. Nelaimėjote šiemet, laimėsite kitamet. Niekuomet nereikia nuleisti rankų syki nepasisekus. Pažiūrėkite keletos paskutiniųjų metų „Skautų Aido“ foto konkursų rezultatus. Pamatysite, kad tie patys asmenys vienais metais laimi geresnes, kitais blogesnes premijas, tai priklauso nuo to, kokią pažangą daro ir kokių nuotraukų kada turi.

Premijas laimėjusieji, kurie gyvena Kaune, prašomi užėiti į administraciją jų pasiimti. Provincijoje gyvenantiems išsiųsime paštu. Premijų nelaimėjusiems nuotraukas taip pat gražinsime, pasilikdami sau (jei autoriai sutiks) tas, kurias manome spausdinti „Skautų Aido“.

K. Laucius.

Kas nauja foto rinkoje?

Patobulinta „Ikonta“. Žinomas „Zeiss-Ikon“ firmos filminis aparatas „Ikonta“ 6×9 cm formato nuotraukoms neseniai žymiai patobulintas. Svarbiausieji patobulinimai yra šie:

- 1) Užrakto išjungiklio mygtukas įtaisytas aparato šoninėje sienelėje.
- 2) Užraktas neveikia, jei apšviestoji filma nesusukta į viršutinę špulę.
- 3) Užsuktas ant objektyvo filtras gali pasilikti ir aparatą uždarant.

Tai svarbūs patobulinimai. Seniau išjungiklis šoninėje sienelėje būdavo įrengiamas tik mažo formato aparatuose, paskiau pradėta gaminti ir didesni aparatai su tokiu išjungikliu. Jis labai patogus tuo, kad bėra daug mažiau pavojaus sujudinti aparatą išjungiant užraktą, o tai labai svarbu, kai reikia apšviesti nuotraukas ilgesnį momentą.

Bet ypatingai pažymėtinas yra 2 punkte paminėtas patobulinimas. Filminio aparato savininkui visada reikia rūpestingai saugoti neapšviesti tą pačią nuotrauką du sykius. Su „Ikonta“ fotografuojant, to pavojaus nebėra: kol apšviestoji filma nesusukta, išjungiklio mygtuko negalima paspausti.

Taip pat vertingas ir trečiasis patobulinimas. Daugumos filminių aparatų, jei uždėtas ant objektyvo filtras, negalima uždaryti. Todėl prieš uždarant aparatą, kiekvieną syk tenka filtrą nuimti. Nėra reikalo aiškinti, kad tai nemažas nepatogumas. Čia jis pašalintas.

Yra ir daugiau vertingų šio aparato patobulinimų, bet kadangi jie mažiau „metasi į akis“, čia neminėsime.

Spalvotoji filma dabar jau tiek pat jautri, kaip ir paprastosios. Artėja beveik pats patogiausias laikas spalvotoms nuotraukoms daryti. Daugiausia pas mus vartojama šios rūšies nuotraukoms negatyvinė medžiaga „Agfa Color-Neu“ buvo gana nejautri — tik $6/10^\circ$ Din. Šią vasarą jos jautrumas padidintas iki $15/10^\circ$ Din. Taigi, galima sakyti, kad ji dabar tiek pat jautri, kaip ir paprastosios filmos. Tai labai didelis plusas. Kol kas ši filma gaminama tik 24×36 mm formato nuotraukoms.

Jubiliejinių skautų ir skaučių stovyklų aprašymo konkurso sąlygos

K. Pr. Inčiūra.

1. Rašinio tema „Jubiliejinė mūsų stovykla“. Tikslas aprašyti skautų ar skaučių tautinę stovyklą taip, kad jose nebuvęs asmuo perskaitęs rašinį galėtų įsivaizduoti, kaip atrodė stovyklos ir kaip vyko jose gyvenimas. Rašinio autorius gali parašyti ir savo nuomonę kas jam stovykloje labiausiai patiko ir kas nepatiko.

2. Rašinys turi būti netrumpesnis kaip 6 ir neilgesnis kaip 12 puslapių prašyminio popieriaus formato (in folio), rašytas rašalu ranka ar mašinėle.

3. Skautai ir skautės gali aprašinėti tik savo jubiliejines stovyklas, bet negali, pavyzdžiui, skautas aprašyti skaučių stovyklą ir priešingai.

4. Konkurse gali dalyvauti tik „Skautų Aido“ prenumeratoriai, išskyrus redakcijos narius.

5. Konkursinį rašinį autorius pažymi slapyvarde, o tikrąjį savo adresą (drauge su slapyvarde) įdeda į atskirą, užlipdytą voka, kuriame užrašo tokią pat slapyvardę, kaip ir rašinį.

6. Rašinį siųsti šiuo adresu: „Skautų Aido“ redakcijai (konkursui „Mūsų jubiliejinės stovyklos“), Kaunas, Nepriklausomybės aikštė 4.

7. Paskutinis terminas rašiniams išsiųsti 1938.XI.15 d. Vokai, kurie turės tos dienos vietinio pašto antspaudo, bus laikomi išsiųsti laiku.

8. Konkurso laimėtojams skiriama premija, kurių sąrašą paskelbsime kitame numery.

9. Rezultatams įvertinti redakcija pakvies teisėjų komisiją, kurios sprendimas galutinis.

Rudens daina

Tyli paukščiai. Tartum vėlės,
rauda vėjai rudeny.
Vos pražydę raibos gėlės,
vysta, linksta nuo šalny...

Vysta medžiai girioj, soduos',
vysta krūmai, žolynai;
o su jais ir mintys, godos,
ir svajonės, ir sapnai...

Liūdną mišką nuolat prausia
šaltas rudens lietus;
nusiminę, apsiblausę,
skrenda paukščiai į pietus.

Bet, pavasariui atėjus,
jie sugrįš ir vėl giedos,
vėl paskęs gamta žieduos'. —
Tik jaunystė, praskambėjus,
nebegrįš jau niekadus!..

◆ PASAULIO SKAUTŲ ŠEIMOJ ◆

SKAUTAI RUOŠIASI TAIKOS SĄSKRYDŽIAMS.

Nors dabartinės politinės sąlygos ir gana painios, skautai ruošiasi dviem dideliems skautų sąskrydžiams, kurie įvyks Australijoje ir Škotijoje. Į minimas didžiąsias stovyklas atvyks skautų iš įvairių pasaulio dalių, iš tolimų džunglių kaimų, iš šaltos poliarinės šalies ir iš atogrąžų dykumų, iš mažų miestelių ir modernių didmiesčių — visi kupini noro ir pasiryžimo stovyklauti drauge su įvairių spalvų, luomų ir tikybių broliais, visi pasiryžę vykdyti tautų ir žmonių broliškumą, taip gražiai suprastą skautų judėjimo įkūrėjo lordo Baden-Powellio. Taikos idėjos vedamas, jis prieš 30 metų sukūrė skautybės pagrindus, kurie tikrai yra svarbūs taikos veiksnys.

Pirmasis sąskrydis bus Australijos stovykla, kuri įvyks arti Sydnejaus (New South Wales), nuo 1938 metų gruodžio 29 dienos iki 1939 m. sausio 9 d. Ši stovykla bus jubiliejinė — ji rengiama Australijos 150 metų sukaktims paminėti. Nemažiau kaip 10.000 skautų dalyvausią šioje stovykloje; atvyks skautų ne tik iš visų Australijos sričių, bet ir iš įvairių Britų Imperijos dalių bei kelių svetimų kraštų. Anglijai atstovaus 20 pirmojo patyrimo laipsnio skautų: jie iš Anglijos išvyks lapkričio 2 d. Australijoje bus laukiami gruodžio 7 d. Iki stovyklos atidarymo jie dalyvaus ekskursijoje autobusais, turės progos pamatyti gražiąsias Australijos vietas.

Antras didelis sąskrydis bus trečioji pasaulinė skautų vyčių stovykla, kuri numatoma Monzie Castle rajo-

ne, arti Crieff, Perthshire, Škotijoje. Stovyklos apylinkėse daug kalnų, pušynų, ežerų, upokšnių. Atrodo, kad vieta bus iš tikro maloni visiems stovyklautojams. Stovyklos programoje numatyta visa eilė ekskursijų, kad užsieniečiai susipažintų su gražiąja Škotijos gamta. Stovyklos oficialios kalbos bus anglų, prancūzų ir vokiečių, tačiau bus daug vertėjų, mokančių ir kitas kalbas. Stovyklos mokestis — 4 anglų svarai. Už šitą mokestį kiekvienas skautas vytiš gaus pilną išlaikymą stovyklos metu, nuolaidas geležinkeliais per Anglijos teritoriją į stovyklavietę, galės dalyvauti visose ekskursijose, be to, bus apdraustas nuo nelaimingų atsitikimų ir nuo įvairių daiktų pametimo. Stovyklos paskutinės 3 dienos bus praleistos Edinburge. Už kelionę tenai ir už miesto apžiūrėjimą ir kita nereikės mokėti.

Visi užsienio skautų kontingentai bus anglų brolių sutikti Anglijos pajūry: brolių palydės užsieniečius į stovyklą. Kad sklandžiau vyktų stovyklos administravimas, stovyklą numatoma padalyti į skyrius. Stovyklą numatoma suskirstyti į 3 mažesnes stovyklas, — Maitland, Magill ir Crichton; iš jų kiekviena savo keliu bus daloma į pastovyklas po 500 skautų vyčių. Iš pastarųjų kiekviena vėl skirstoma į 10 skautų vyčių draugovių — kiekvienoj bus 50 skautų vyčių, kurie drauge gaminsis valgius. Stovykloje bus sporto aikštynas, plaukymo baseinas, restoranas, informacijos biuras, bankas, pašto įstaiga ir telegrafas. Be to, bus skaitykla, skautiškų reikmenų krautuvė ir automobilių parkas.

PIRMOJI RAUPSUOTŲJŲ SKAUTŲ STOVYKLA.

Neseniai Ugandoje įvyko skautų sąskrydis. Stovyklos lankytojai nemažai nustebo pamatę žodį „Kumi“ viršum įėjimo į gana kuklią, bet gražiai papuoštą stovyklos sritį. Pasirodo, kad tenai apsigyveno skautai, kurie ligi to laiko nebuvo dalyvavę nė vienoje didelėje skautų stovykloje, nebuvo matę kitų draugovių skautų. Tie skautai atstovavo 46-ai Telso skautų draugovei iš misionierių leprozorijaus (raupsuotųjų gydyklos) Kumi miestely. Jie buvo rūpestingai parinkti iš visos draugovės; tad šie baigę gydytis skautai nukeliavo 200 mylių, kol pasiekė Ugandos stovyklą. Kumi gydykla susideda iš kelių gyvenamųjų namų, mokyklos ir ligoninės. Tenai gyvena apie 350 įvairaus amžiaus vaikų, kurie serga ta šurpia liga, išskyrus keltą vaikų, kurių tėvai raupsuoti. Raupsuotieji skautai labai didžiuojasi visu tuo, ką jie nuveikia skautybės dirvoje; jie daug laiko pašvenčia skautiškiems žaidimams, sportui ir sueigoms. Draugovei vadovauja afrikietis skautininkas. Syki per mėnesį ją aplanko apylinkės skautų vadas europietis, kuris draugovei atveža naujų žaidimų, tikrina skautų pasiruošimą išlaikytiems laipsniams ir priima naujus skautus. Kartais skautai padeda gydyklos vadovybei dirbti sunkų administracijos ir ūkio dalies darbą. Be to, prie gydyklos veikia jaunesniųjų skautų būrelis, kuriam vadovaujantis draugininkas pats yra raupsuotas.

Skyrių veda psktn. H. Rudzinskas.

KONKURSO UŽDAVINIAI.

Užd. nr. 21.

Parašykite iš eilės devynis skaičius:
1 2 3 4 5 6 7 8 9.

Iš jų galima plusų ir minusų pagalba, nekeičiant skaičių eilių, parašyti — gauti 100. Nesunku įstačius šešis kartus + ir — gauti 100 šiuo būdu:

$$12+3-4+5+67+8+9=100.$$

Galime gauti 100 įstačius tik keturis kartus plus ir minus:

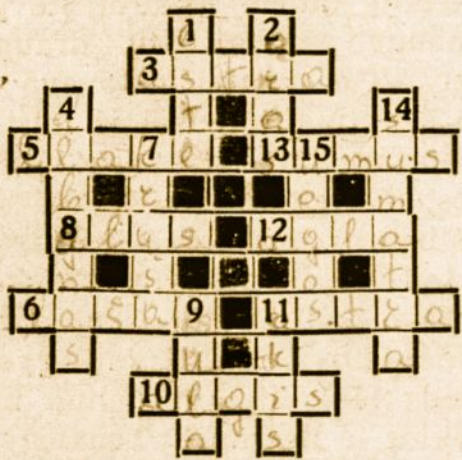
$$123+4-5+67-89=100.$$

Daug sunkiau yra gauti 100 pasinaudojant plusais ir minusais iš viso tris kartus. Pamėginkit tai padaryti.

Užd. vert. 2 taškais.

Užd. nr. 22.

O. Akabo iš Kauno.

Paskaitykite stačiai: 1) europietė, 2) paukštis, 4) europietis, 7) vandens pavidas, 9) gėrimas, 11) kūno dalis, 14) Azijos sala, 15) braškės.

Gulsčiai: 3) gėlė, 5) parazitas, 8) gėrimas, 6) vandens dalis, 10) bern. vardas, 11) gėlė, 12) foto aparatų firma, 13) esame (lotyn.).

Užd. nr. 23.

V. Grigelionio iš Rygos.

Šaradė.

Jei pinigai raidę keisi,
Viską išmatuot galėsi.

Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 24.

E. Martyšiaus iš Klaipėdos.

Šaradė.

Senovės kunigui raidei vietą pamainysi,
Statybininko įrankį pamatysi.

Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 25.
V. Širminio iš Kauno.

12	3	8	
2	4	7	
6	9	11	
10	5		

Šachmatų žirgo ėjimu paskaitykite skautų įstatą.

Užd. vert. 2 taškais.

„SK. A.“ NR. 17 UŽDAVINIŲ SPRENDIMAI.

Užd. nr. 16.

1) šaka, 2) tauras, 3) idėja, 4) arimas, 5) Elada, 6) Vitė, 7) galas, 8) leki, 9) S.O.S. Kalnai: Šatrija, Medvėgalis.

Užd. nr. 17.

$$\begin{array}{r} 3 \\ 33 + 3 + - = 37. \\ 3 \\ 333 \\ - = 37. \\ 3 \times 3 \end{array}$$

Užd. nr. 18.

a — gandai, b — Andai, c — miestas, d — mitas, e — diena, f — iena, g — vaidas, h — vadas, i — armija, k — arija, l — kairys, m — karys, n — Vilnius, o — Vilius, p — daina, r — dina, s — Marsas, t — maras, X — Gediminas.

Užd. nr. 19.

Vanagas, nagas.

Užd. nr. 20.

Liemuo, piemuo.

Dar už garbės konkurso uždavinių sprendimus už užd. nr. nr. 11(22)—15(26) gavo:

7 taškus: E. Genrikas, Bijūnas iš Skuodo, A. Strazdas, J. Zenkevičius, V. Mikalauskas, A. Jankauskas.

6 taškus: K. Bėkšta.

5 taškus: J. Svideravičius, V. Miškinis, ir P. Leonas.

ŠIAME UŽDAVINIŲ SPRENDIMO GARBĖS KONKURSE DALYVAVO 56 SPRENDĖJAI. Čia skelbiamos pavardės sprendėjų, kurie surinko nemažiau 10 taškų:

31 tašką gavo: E. Martyšius.

30 taškų: A. Grigelionis iš Rygos.

28 taškus: A. Strazdas.

27 taškus: J. Zenkevičius.

24 taškus: V. Rudminas.

22 taškus: V. Mikalauskas.

20 taškų: E. Genrikas.

19 taškų: A. Vaičiūnas.

18 taškų: E. Audiejus.

16 taškų: V. Paragis.

15 taškų: E. Canderis, J. Svideravičius.

14 taškų: A. Liutermozeris.

13 taškų: A. Mikšaitė (Šveicarija), K. Švilpaitis.

12 taškų: A. Bilevičius, K. Bėkšta, A. Liesis, V. Miliukštis, V. Vaitkevičius.

11 taškų: J. Balčiūnaitė, J. Galūzas, A. Jankauskas.

10 taškų: M. Antaniškis, B. Rainys.

Kaip matome, „Suk Galvą“ skyriaus garbės konkurso nugalėtojai yra: E. Martyšius, A. Grigelionis ir A. Strazdas. Jie yra prašomi atsiųsti savo fotografijas su trumpa biografija „Suk Galvą“ skyriaus vedėjui. Fotografijos bus įdėtos į „Sk. A.“

REDAKTORIAUS KAMPELIS.

● VI. Polišaičiui. Rašinį „Kaunas — Sao Paulo“ gavome. Ar galėsime jį sunaudoti, pranešime vėliau.

● V. Motuzaitėi. Rašinėlį „Gerai pasielgė Verutė“ atidaviau jaunesniųjų skautų-čių skyriaus redaktoriui.

● Žirgūi. Spaudai skirtus raštus reikia rašyti vienoje lapo pusėje ir palikti paraštes pataisoms. Šią pastabą prašome atsiminti ir kitus mūsų bendradarbius.

● Hold-Ra (na, ir keista, brolau, tavo slapyvardė). Korespondencijos nedėjome dėl to, kad gavome kitą, platesnę.

ATSIŪSTA PAMINĖTI NAUJI „SAKALO“ LEIDINIAI.

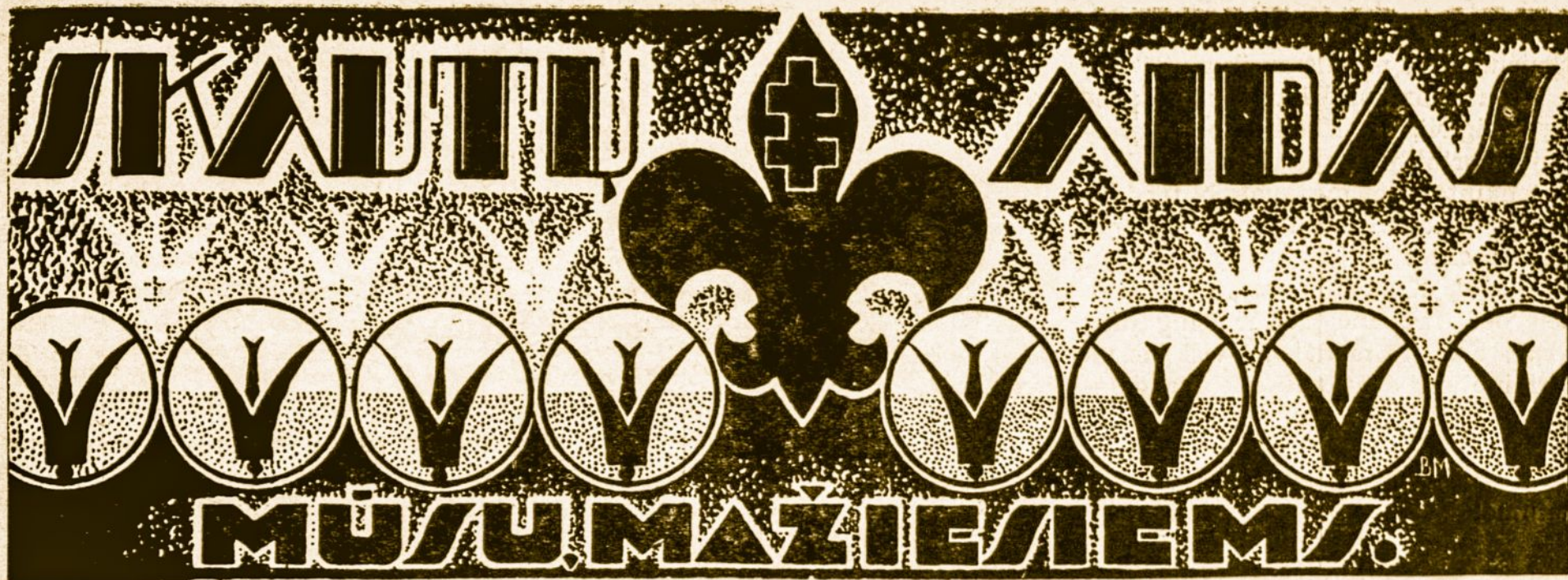
Kun. kan. K. Prapuolenis, LENKŲ APAŠTALAI LIETUVOJE. Su A. Jasiūno žodžiu apie autorių ir veikalą ir su gausiais paaiškinimais. 270 psl. Lt 3.

K. Prapuolenis buvo didelis lietuviškos kovotojas, baigęs aukštuosius mokslus Petrapily ir ten darbavęs. Dėl lenkų intrigų atleistas iš vietos, autorius gyvena Seinuose, Romoje, stebi kaip lenkai lietuvių religinius jausmus panaudoja godiems politiniams tikslams, renka medžiagą apie lenkų kunigų darbus, įvedus Lietuvoj krikščionybę ir norėdamas nuplėsti tą veidmainiškų „apaštalu“ kaukę, 1913 m. išleidžia šį veikalą lenkiškai, kuris dabar, vėl šiam klausimui paaktualėjus, (ypač atsimerant lenkų „apaštalavimą“ Vilniuje) išleistas lietuviškai (K. Vairo vert.).

ŠV. KAZIMIERO DRAUGLJOS KNYGŲ NAUJIENOS.

J. Rimošiaus, KELIONĖS. I tomas. Prancūzija, Italija, Juodkalnija, Jugoslavija ir Graikija. Žinomo mūsų rašytojo nuotykių ir pergyvenimų keliaujant automobiliu per Vidurio Europos valstybes. Knyga gausiai iliustruota paties autoriaus fotografuotomis nuotraukomis. Viršelis dail. J. Firinausko. 240 psl. Lt 3,—.

V. Valsiūnienės, TĖVIŠKĖLE, TU GRAŽI. Eilėraščiai vaikams. Tai naujos autorės pirmasis rinkinėlis, kuriame yra gamtos, vaikų žaidimų, tėvynės meilės eilių, paryškintų dail. J. Firinausko tušu pieštomis iliustracijomis. Knygelė tinka pradžios mokyklos mokiniams. 60 psl. Lt 1,75.

Brolijos atstovas pasktn. A. Nesavas.

Skyrių tvarko pasktn. Vl. Šimkus.

Seserijos atstovė sktn. M. Gudaitienė.

MŪSŲ GEDULAS

Tas, kuris sugalvojo mūsų tautinei vėliavai spalvas, tikrai bus tą darbą rudenį padaręs, kai burtininkė Šalna prie žalios vasaros spalvos primaišo geltonų ir raudonų dažų ir jais nutėplioja miško medžius. Ta mintis man atėjo, kai aš kartą spalį 9-ją dieną pažvelgiau pro langą. Lauke visi namai buvo pasidabinę trispalvėmis, perristomis gedulo juostomis.

Prie mūsų namo sienos iškabinta vėliava, vėjo blaškoma, kampu plakė lango stiklą ir, rodos, sakė: „Mes liūdim, mes liūdim!“ Tikrai ir man buvo liūdna. Trispalvės dabar nebesijuokė spalvų žaidime, nes juoda gedulo juosta slėpė jų šviesų šypsnį.

Pakėliau galvą ir mečiau žvilgsnį į mišką. Jis taip pat liūdėjo. O pritardamas kabančių trispalvių

liūdesiui, buvo nusidažęs tomis pat spalvomis, kaip mūsų tautinė vėliava. Tamsios medžių šakos ir jų šešėliai priminė juodas juostas ant mūsų trispalvių. Liūdėjo trispalvės, liūdėjo miškas, liūdėjo žmonės...

Staiga tą liūdesio simfoniją pertraukė graudus fabriky sirenų gaudimas. Vieną minutę nurimo kas gyvas. Pritardamos savo valdovui žmogui, nutilo mašinos, neūžė motorai. Taip lietuvis išreiškė savo skausmą, kurį padarė ne tiesa, bet jėga. Tą netiesos skriaudą lietuvis minės, kol ji nebus atitaisyta. Tegul pasaulis žino, kad spalį 9-ji diena yra mūsų gedulo, o drauge ir pasiryžimo diena.

Mokinys.

Kiškis ir krokodilas

Japonų pasaka.

Gyveno kitąsyk Okinosimos saloj Baltasis Kiškis. Nuobodu buvo jam tenai gyventi. Kasdien vis eidavo ant marių kranto, atsitūpdavo ten ant smėlio ir žiūrėdavo į tą šalį, kur kyšojo iš vandens nedidelė Inabos salos kalva.

„Vai, kaip nusibodo man Okinosimos sala! Kaip čia padarius, kad būtų galima nusikelti į Inabos salą?“

Tik apie tai ir galvojo Baltasis Kiškis.

Tūpi kartą jis prie marių kranto ir svajoja. Žiūri — priplaukė prie kranto didžiulis Krokodilas.

— E-he! — tarė Kiškis. — O juk jis galėtų mane perkelti į Inabos salą! Gal pamėginti paprašyti jo? O jei nesutiks? Pliaukšt uodega — tiek ir tematysi.

Pagalvojo Kiškis, pagalvojo ir eina arčiau prie vandens.

— Sveikas, — šaukia, — Kroko-

dile - san! Kokia puiki šiandien saulutė! Ar ne tiesa, Krokodile - san?

Krokodilui buvo nuobodu, o Kiškis taip maloniai jį prakalbino ir net pavadino „san“ — ponas! Jis priplaukė arčiau.

— A-a, — sako, — tai tu čia, Kiški - san? Tur būt nusibodo čia vienam gyventi?

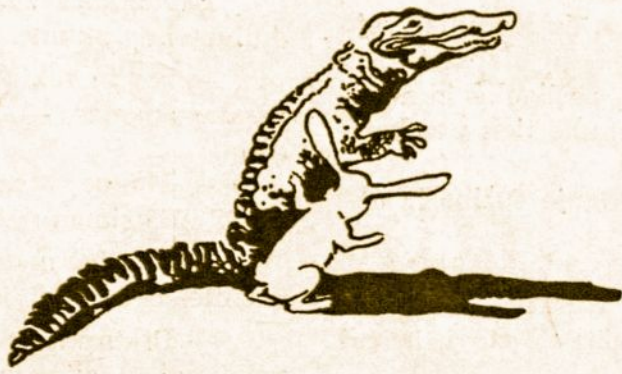
— Tokia graži dienėlė, argi gali nusibosti? — atsakė Kiškis. — Saututė šviečia, oras puikus, pasivaikš-

čioti — vienas malonumas! Eikš, Krokodile - san, pasivaikščiok su manim!

Išlindo Krokodilas iš vandens, ėmė juodu vaikštinėti. Kiškis, labai mandagiai su juo šnekučiuodamas, vis galvoja, kaip čia tą Krokodilą apmoyus. Pagaliau sako:

— Klausyk, Krokodile - san! Visa amžių tu gyveni jūrose, o aš — kalnuose, ir nieko mudu apie kitas kitą nežinome. O juk įdomu būtų sužinoti: katras mudviejų turime daugiau draugų? Kokių žvėrių žemėje daugiausia — krokodilų ar kiškių?

— Žinoma, krokodilų, — atsiliepia Krokodilas - san. — Kitaip ir būti negali: jūsų brolių juk vienas tiktai Okinosimos saloje, o mūsų jūrose daug, ir mes laisvai plaukiame, kur tik norime, iš vienos jūros į kitą. Jeigu pašaukčiau krokodilus iš visu-

jūrų, argi galėtų tavo broliai savo skaičiumi su mumis susilyginti?

Krokodilas apsidžiaugė, radęs progą pasigirti, o Kiškeliui to ir tereikėjo, norint jam apdūmti akis. Jis, patenkintas, net nusikvatojo, tik taip tyliai, kad Krokodilas negirdėjo. Paskui sako:

— Gal, Krokodile - san, ir tavo teisybė! Kas žino, gal ir daug jūsų yra? Kaip tu manai, jei visi jūs išsirikiuotumėt į vieną eilę, ar galėtumėt pasiekti štai anos Inabos salos krantą?

— Anos salos krantą? Žinoma, galėtumė!

— O man rodos, ne! — paabejojo Kiškis. — Nagi, sušauk visus savo draugus, o aš pamėginsiu suskaityti, kiek jų būtų, jei užimtų visų jūrą iki pat Inabos salos!

— Ką gi, gali patikrinti. Tai nesunku padaryti. Palauk čia ant kranto, aš bematant pargrišiu.

Taip pasakė Krokodilas ir pasinėrė į jūrą. O Kiškis jo laukia prie kranto. Nepraėjo nė valandos, girdi — atplaukia Krokodilas.

— O štai ir aš. Čia — žiūrėk — mano draugai!

Žiūri Kiškis — tikrai, drauge su juo atplaukia tiek jo giminių ir genčių, jog nė nesuskaitysi!

— Pasižiūrėk, Kiški - san, — tarė Krokodilas, — jų ne tik iki Inabos užtektų. Jei nori, išsirikiuosim į eilę iki pat Kinijos, net iki Indijos!

Čia Krokodilas atsigrėžė į savuosius, ir jie visi sugulė prie vienas kito į eilę taip, jog nuo Okinosimos iki Inabos gyvas tiltas iš krokodilų pasidarė!

— Tiesa, — stebisi Kiškis, — tavo tiesa, Krokodile - san, nemaža draugų tu turi! Jau nebežinau, ar pavyks man visus suskaityti! Nesijudinkit tik, prašau jus, nesijudinkit, bijau įkristi į vandenį!

Ir ėmė jis, šokdamas per juos, skaičiuoti:

— Vienas, du, trys, keturi..., devyni, dešimt, vienuolika... Atsargiai! Tik atsargiai, prašau jus, nesi-

judinkit, sunku suskaityti, jei pasijudinat, — taip murmėjo, šokinėdamas nuo vienos nugaros ant kitos, Kiškis, kol pagaliau pasiekė Inabos salos krantą. Šoko į krantą, nusikratė vandenį nuo kojų ir šaukia krokodilams:

— Ei jūs, žiopliai! Nė nesusipratote, kad apgavau jus! Na, tai jau dėkui už tai, kad padėjote persikelti į salą. Baisiau nusibodo man Okinosimos sala! Dėkui, mieli draugužiai! Perduokit, kai pargrišit namo, labų dienų visai jūsų padermei. Sudie, gerbiamasis Krokodile - san!

Suprato Krokodilas, kad apmovė jį gudrusis Kiškis, bet buvo jau per vėlu: Kiškio nė pėdsakų nebeliko.

Išvertė T. Š.

ŽVAIGŽDUTĖ

VIERA BULIČ.

Pasaka.

Pasižiūrėk vakare į dangų. Matai, kaip tylu ir gera Dievo sode. Nesuskaitomos žvaigždutės, pabirusios danguje, šviečia sidabriniais spinduliais, mirguliuoja raudonais, žaliais ir violetiniais žiburiais. Nelyginant mažutės mergaitės, išsiblaškusios po pievą.

O gal ten iš tikrųjų mažutės mergaitės?

Gera joms dangaus pievose! Žaidžia pasislėpdamos už debesų, perbėga per tuos debesėlius, kaip per tiltelius, dangiškas dainas dainuoja, žiūri į žemę, mirkčiodamos auksiniais blakstienais ir klausosi seno Mėnulio pasakų.

Seno Mėnulio veidas apskritas, gerutis, meilėmis raukšlėmis. Viską jis žino, viską mato, visur pasižiūri ir ką matęs papasakoja savo vaikaičiams — žvaigždutėms.

Negera tik, kad seniui Mėnuliui dažnai dantis skauda, ir tada jis užsiriša skarelę ant skruostų taip, jog veido tik viena pusė arba net ketvirtadalis tematyti. O kartais dantis taip suskauda, kad senis į lovą atsigula ir kelias dienas danguje visai nebeprisirodo. Tada žvaigždutėms įsako neišdykauti, bet skaisčiau šviesti, kad žemėje naktį būtų kiek šviesiau.

Atsitiko syki taip, kad žvaigždutės vienos, be Mėnulio, išėjo pasivaikščioti į Dievo sodą, pasižaisti, už debesų slapstytis. O viena mažutė žvaigždutė atsirėmė į debesėlį, pasilenkė ir norėdama geriau išžiūrėti į žemę, apie kurią Mėnulis tiek pasakojo, paslydo ir nukrito.

Nutrūko sidabrinė gija, šviesiu siūlu danguje sužibo ir užgeso... Nukrito žvaigždutė žemėn.

Nukrito ir tapo žemės mergeite.

Šalta ir nejauku pasirodė jai žemėje. Nukrito ji į kažin kieno sodą, į jo aukštą, minkštą žolę. Sode pirkelė stovi, langai langinėmis uždaryti. Tylu... Visi miega.

Isivyniojo žvaigždutė į šilkinę žolę ir apsiverkė gailiomis ašaromis. Visą naktį verkė, o rytui auštant, kai dangus išblyško, o paskui pradėjo rausti nuo pirmųjų saulės spindulių, užmigo kietu miegu.

Rytą išėjo iš pirkios senutė karvei žolių pasipiauti, mato — miega sode mažutė mergaitė, visai nuoga.

Pažadino ją senutė, pradėjo klausinėti, kas ji tokia ir iš kur atsiradusi.

Tyli mergaitė.

Veidelis jos liesutis, baltas, akys didelės, mėlynos, plaukai, kaip pilki debesėliai, pūkuoti, garbanoti.

Išėjo ir senis iš pirkios mergaitės pažiūrėti.

— Pats Dievas ją mums atsiuntė, — pasakė jis senelei. — Vaikų neturime, tai inkime ją, turėsime senatvėje paguodą.

O čia ir kaimynai iš viso kaimo susibėgo.

Nuvedė žvaigždutę į pirkią, aprenge, pavalgydino, pradėjo klausinėti:

— Kas tu? Iš kur? Kas tavo tėveliai?

Baukštinas žvaigždutė, tyli, tik nuliūdusi žiūri savo spinduliuotomis akimis.

— Ko tu tokia keista, lyg iš dangaus nukritusi? — supykę pasakė žmonės. — Nieko nesupranti. Pasakyk mums, ar moki dirbti?

— Moku, — pasakė nedrąsiai Žvaigždutė. — Aš moku dainuoti ir atsimenu visas pasakas, kurias mums sekė Senelis.

— Na, tai nedaug temoki, — pasakė žmonės: — nors esi mažutė, bet dirbti jau galėtum.

— Pratinkit ją prie darbo, gal kas gero ir išeis, — patarė kaimynai seneliui ir senelei ir išsiskirstė.

Visą dieną dirbo, triūsė Žvaigždutė, padėdama senelei: vandenį nešė, indus plovė, muses šakele nuo karvės baidė, kai senelė ją milžo. Tik nesisekė jai tas darbas. Bet senelė buvo gera, neapyko, mokė ją, rodė kaip dirbti.

Štai ir vakaras atslinko. Saulutė nusileido. Senelis su senele ėmė rengtis naktigulto. Žvaigždutei patalą paklojo ant suolo, langines uždarė, atsigulė.

Tiktai stebisi senis su sene: naktis lauke tamsi, o pirkioj šviesiau pasidarė.

Pasižiūrėjo į suolą, ant kurio paguldė rastiniukę, ir net apmirė...

Dieną saulės šviesoje nematė, o nakties tamsoje pasižiūrėję mato — mažytės kaktose dega skaišti skaišti žvaigždutė.

Dega, šviečia, įvairiaspalviais spinduliais žiburiuoja...

Nusigando senė, pro duris lauk išbėgo, kaimynus iš miego pažadino.

Subėgo visas kaimas. Pirkioj tokia spūstis pasidarė, neduok Dieve! Visi spraudžiasi, kiekvienas norėtų arčiau prieiti, pažiūrėti, rankomis prisiliesti; visi stebisi, galvomis linguoja.

Seniui su senele patarimų netrūksta:

— Geriau atiduokit ją čigonams, ar komedijantams, ar kitiems praeiviams, jei nuodėmės norit išvengti. Kas ji ir iš kur, niekas nežino. Gal užkerėta? Dar nelaimę mums atneš. Neleisim savo vaikams žaisti su ja.

Ilgai ginčijosi ir triukšmavo, pagaliau išsiskirstė.

Kitą rytą senė ir sako seniui:

— Atiduokim ją geriau čigonams. Dar nelaimės kokios susilauksim.

Ilgai tylėjo senis susimąstęs ir susirūpinęs, glostydamas savo ilgą, žilą barzdą. Pagaliau prabilo:

— Mergaitė tyli, gera. Nežinia iš kur atsiradusi. Matyt, pats Dievas ją mums siuntė, kad galėtume į senatvę gerą darbą padaryti, benamį kūdikį priglausti. Tai kas, kad jos kaktose žvaigždė dega, pats Dievas juk mums pasidžiaugti danguje žiburius uždega. Negali būti Dievo žvaigždė užkerėta.

Pagalvojo, pagalvojo senė ir paliko Žvaigždutę pas save.

Tik paėmė pilką skarelę, parišo jai galvą, užgobė kaktą, kad žvaigždės nebūtų matyti ir liepė niekuomet jos nenusirišti.

Taip ir pasiliko pas senius mergaitė Žvaigždutė su pilka skarele ant galvos.

Mergaitė buvo gera, paklusni, ir seniai greitai ją pamilo, prisirišo, kaip prie savo tikros dukrelės. Bet kaimynai jos neapkentė ir savo vaikų žaisti su ja neleido.

Dažnai vakarais, žiūrėdama į žvaigždėtą dangų, atsimindavo Žvaigždutė savo tėviškę, savo sesutes, jų žaidimus Dievo sode. Išėdavo tada ji į sodą ir mosuodavo žvaigždutėms su ranka...

Ne, nebegriš ji į dangų! Nuobodu gyventi pas žmones...

Kartais imdavo dainuoti dainas, kurias dainuodavo savo gimtinėje, danguj.

Keistos tai buvo dainos: apie dirvas dangiškas neapžvelgiamas, apie mėnulio spindulį, pasislėpusį laive — debesėlyje, apie sidabrinius vainikus, kuriuos pynė jos sesers Dievo sode...

Nesuprato jų žmonės, piktai lingavo galvomis, o beširdžiai vaikai piudydavo ją šunimis.

— Nebedainuok geriau tų savo dainų, — sykį pasakė Žvaigždutei senelė, — ir be to jau visas kaimas pirštais tave bado.

O kaimynės vis bėgdavo pas viena kitą ir šnibždėdavo:

— Neturi mūsų vaikai kaktose žvaigždžių, bet dėlto kokie jie visi sveiki bei tvirti! Ir dirbti jiems sekasi, ir pinigų skaityt

Vaiva-Valsiūnienė.

Palinguok, vėjeli!

Laužo vėjas laužo
Sausą beržo šaką;
Barsto žemę auksu,
Barsto auksu taką.

Supasi lapeliai
Beržo viršūnelėj, —
Vasaros drugeliai
Iškeliavo vėlei.

Beržo viršūnelėj
Palinguok, vėjeli,
Auksu išdažyta
Lapą, kaip drugelį.

Išbučiuok jo veidą
Gelstantį, auksinį, —
Palinguok, vėjeli,
Lapą rudeninį.

moka. O šitai — tik dainuoti terūpi ir į dangų žūrėti. Nebus iš jos naudos.

Laikas bėgo, dienos slinko po viena kitos. Žvaigždutė augo, o senelis su senele ėjo vis senyn ir senyn ir pagaliau pasimirė.

Gailiai verkė Žvaigždutė prie jų kapo, gėlėmis jį pagražino, ašaromis palaistė. Ir užaugo ten gėlės tokios skaisčios ir kvapios, kokių nė vienam sode nebuvo.

Kiek laiko praslinkus, atėjo į Žvaigždutės namus svetimi, pikti žmonės.

— Išeik iš čia, — pasakė jai. — Tai mūsų namai.

Paklausė jų Žvaigždutė, pasižiūrėjo paskutinį sykį į mielasias sienas, ją priglaudusias, ir išėjo į kaimą nakvynės prašyti. Bet niekas jai nedavė.

— Nenorime tavęs, — sakė vieni: — ir savų užtenka.

— Dumk savo keliu, — sakė kiti, — mūsų neapgausi. Žinome, kad tu užkerėta.

— Eik iš kur atėjus, išėik iš mūsų kaimo, — paliepė jai pasitarę, pasišnabždėję kaimynai.

Nė žodžio nepasakė jiems Žvaigždutė, išėjo į kapines su tariamųjų tėvų kapais atsisveikinti, paskutinį kartą kvapius žiedus ašaromis pašlakstyti.

Paskui užrišo dar stipriau savo pilką skarelę ir neatsikus nudūlino lauko takeliu tolyn iš kaimo.

(B. d.).

Cukrus stiprina sveikatą,
cukrus duoda jėgos.

(Tęsinys iš 374 puslapio).

dijimų pratęsimą moka 40 centų, iš kurių 15 centų tuntu ar vietininkijos pasilieka sau ir 25 centus siunčia Tarybos Pirmijai.

§ 4.

Skautininkams-ėms liudijimus išduoda ir pratęsia vyriausios brolijos ar seserijos vadijos. Už liudijimus ser. III moka Lt 6,—, o už pratęsimą Lt. 5,—.

§ 5.

Pratęsimo ženklai yra atspausdinti 4 rūšių: 1) ser. I, 2) ser. I vyr. skaut., 3) ser. II ir 4) ser. III.

§ 6.

Liudijimus galima pratęsinėti tik su tos pat serijos ir rūšies pratęsimo ženklais.

§ 7.

Tuntams ir vietininkijoms atsiskaityti su Tarybos Pirmija už išduotus liudijimus ir pratęsimo ženklus nustatoma 3 terminai:

1. 1938 metų gruodžio mėn. 15 d.,
2. 1939 metų kovo mėn. 15 d. ir
3. 1939 metų spalio mėn. 1 d., gražinant kartu ir nesunaudotus ženklus.

§ 8.

Apie liudijimo dingimą „Skautų Aide“ skelbiama nemokamai.

§ 9.

Sudėvėtas liudijimas keičiamas nauju. Mokestis imamas toks pat kaip ir išduodant naują liudijimą.

Vyr. sktn. J. ALEKNA,
Tarybos Pirmininkas.

Vyr. sktn. A. SAULAITIS,
Tarybos Sekretorius.

Nr. 13.

Kaunas, 1938 m. rugsėjo mėn. 29 d.

§ 1.

Pasirėmęs L. S. S. statuto 53 ir 54 str. str., šaukiu š. m. spalio mėn. 31 dieną ir lapkričio mėn. 1 dieną Kaune sąjungos vadų suvažiavimą.

§ 2.

Suvažiavimo darbų tvarka:

1. PIRMASIS SUVAŽIAVIMO POSĖDIS:
 - a) suvažiavimo atidarymas,
 - b) sąjungos centro pranešimai,
2. SAJUNGOS 20 METŲ SUKAKČIŲ VAKARAS,
3. BROLIJOS VADŲ IR SESERIJOS VADOVIŲ SUEIGOS:
 - a) sueigų atidarymas,
 - b) vyriausių vadų ir garbės gynėjų pranešimai,
 - c) rinkimai: kandidatų į brolijos ir seserijos vadus, kandidatų į garbės gynėjus, tarybos narių ir kandidatų,
 - d) einamieji reikalai,
 - e) sueigų uždarymas.
4. ANTRASIS SUVAŽIAVIMO POSĖDIS:
 - a) rinkimai: kandidato garbės gynėju, garbės teismo narių ir kandidatų, tarybos narių ir kandidatų,
 - b) einamieji reikalai,
 - c) suvažiavimo uždarymas.

§ 3.

Suvažiavime sprendžiamuoju balsu dalyvauja:

1. sąjungos tarybos nariai,
2. vyriausių vadų nariai,
3. vyriausio garbės teismo nariai,
4. garbės gynėjai,
5. rajonų vadai ir vadų nariai,
6. tuntu vadų atstovai (po vieną nuo tunto).

§ 4.

Sueigose sprendžiamuoju balsu dalyvauja:

1. sąjungos tarybos pirmijos nariai,
2. tarybos nariai: vyrai — brolijos vadų sueigoje, moterys — seserijos vadovių sueigoje,
3. Vyriausios vadijos nariai ir garbės gynėjas,
4. rajonų vadų atstovai, tuntininkai ir tuntu vadų atstovai.

Vyr. sktn. J. ALEKNA,
Tarybos Pirmininkas.

Vyr. sktn. A. SAULAITIS,
Tarybos Sekretorius.

LIETUVOS SKAUTŲ BROLIJOS VADO
ISAKYMAI.

Nr. 17

Kaunas, 1938 m. rugsėjo mėn. 24 d.

§ 1.

Skautų vadų kursų stovyklavietei ir skautų iškylavietei suplanuoti ir įrengti komisijos pirmininką vyr. skautininką Kazį PALČIAUSKĄ, jam prašant, iš tų pareigų atleidžiu.

P a s t a b a: 1938 m. liepos m. 25 d. įsakymas Nr. 16.

§ 2.

Skautų vadų kursų stovyklavietei ir skautų iškylavietei suplanuoti ir įrengti komisijos pirmininku skiriu vyr. skautininką majorą Vsevolodą ŠENBERGĄ.

P a s t a b a: 1938 m. liepos m. 25 d. įsakymas Nr. 16.

§ 3.

Kauno Šančių skautų tunto tuntininko pavaduotoją skautininką leitenantą Aleksą MATONĮ, jam prašant, iš eitu pareigų atleidžiu.

Skautininkui leitenantui A. Matoniui, už ilgalaikį ir nuoširdų tuntininko pavaduotojo pareigų ėjimą, reiškiau skautišką padėką.

§ 4.

Kauno Šančių skautų tunto tuntininkui tarpininkaujant, Kauno Šančių skautų tunto tuntininko pavaduotoju tvirtinu skautininką Joną GRUŽAUSKĄ.

§ 5.

Kauno Pilies skautų tunto tuntininko tarpininkavimu, Kauno Pilies skautų tunto tuntininko pavaduotoju tvirtinu skautininką Joną BUTAUSKĄ.

P a s t a b a. Šie skautų vadų paskyrimai ir atleidimai padaryti pasiremiant Lietuvos Skautų Sąjungos Statuto 25 §.

Vyr. sktn. pulk. J. Š a r a u s k a s,
Brolijos Vadas.

Vyr. sktn. K. P a l č i a u s k a s,
Vadeiva.

Nr. 18

Kaunas, 1938 m. rugsėjo mėn. 29 d.

§ 1.

Šiaulių skautų tunto ilgametį tuntininką, pradžios mokyklų inspektorių vyr. skautininką Kazimierą UBEIKĄ, išvykusį iš Šiaulių, jam prašant, iš eitu pareigų atleidžiu. Vyr. skautininkui K. Ubeikai už pareikštą atsidėjimą ir nuoširdumą einant tuntininko pareigas reiškiau skautišką padėką.

§ 2.

Šiaulių skautų tunto tuntininku skiriu prokurorą skautininką Eduardą VOJEVODSKĮ.

§ 3.

Raseinių skautų tunto tuntininką skautininką Leoną RADVILĄ, išvykusį iš Raseinių, jam prašant, iš eitu pareigų atleidžiu ir už eitas pareigas reiškiau skautišką padėką.

§ 4.

Raseinių skautų tunto tuntininku skiriu gimnazijos inspektorių Joną MATULIONI.

§ 5.

Joniškio skautų vietininkijos vietininką skautą vyti Adolfą ORVIDĄ, išvykusį iš Joniškio, jam prašant, iš eitu pareigų atleidžiu ir už eitas pareigas reiškiu skautišką padėką.

§ 6.

Joniškio skautų vietininkijos vietininku skiriu gimnazijos mokytoją paskautininkį Henriką RUDZINSKĄ.

§ 7.

Alytaus skautų tunto tuntininką gimnazijos mokytoją paskautininkį Vytautą MAKNIČKĄ, jam prašant, iš tų pareigų atleidžiu ir už eitas pareigas reiškiu skautišką padėką.

§ 8.

Alytaus skautų tunto tuntininku skiriu gimnazijos direktorių skautą vyti Adolfą ORVIDĄ.

P a s t a b a. Šie skautų vadų paskyrimai ir atleidimai padaryti pasiremiant Lietuvos Skautų Sąjungos Statuto 25 §.

Vyr. sktn. pulk. J. Š a r a u s k a s,
Brolijos Vadas.

Vyr. sktn. K. P a l č i a u s k a s,
Vadeiva.

LIETUVOS SKAUČIŲ SESERIJS VADĖS ĮSAKYMAS

Nr. 15.

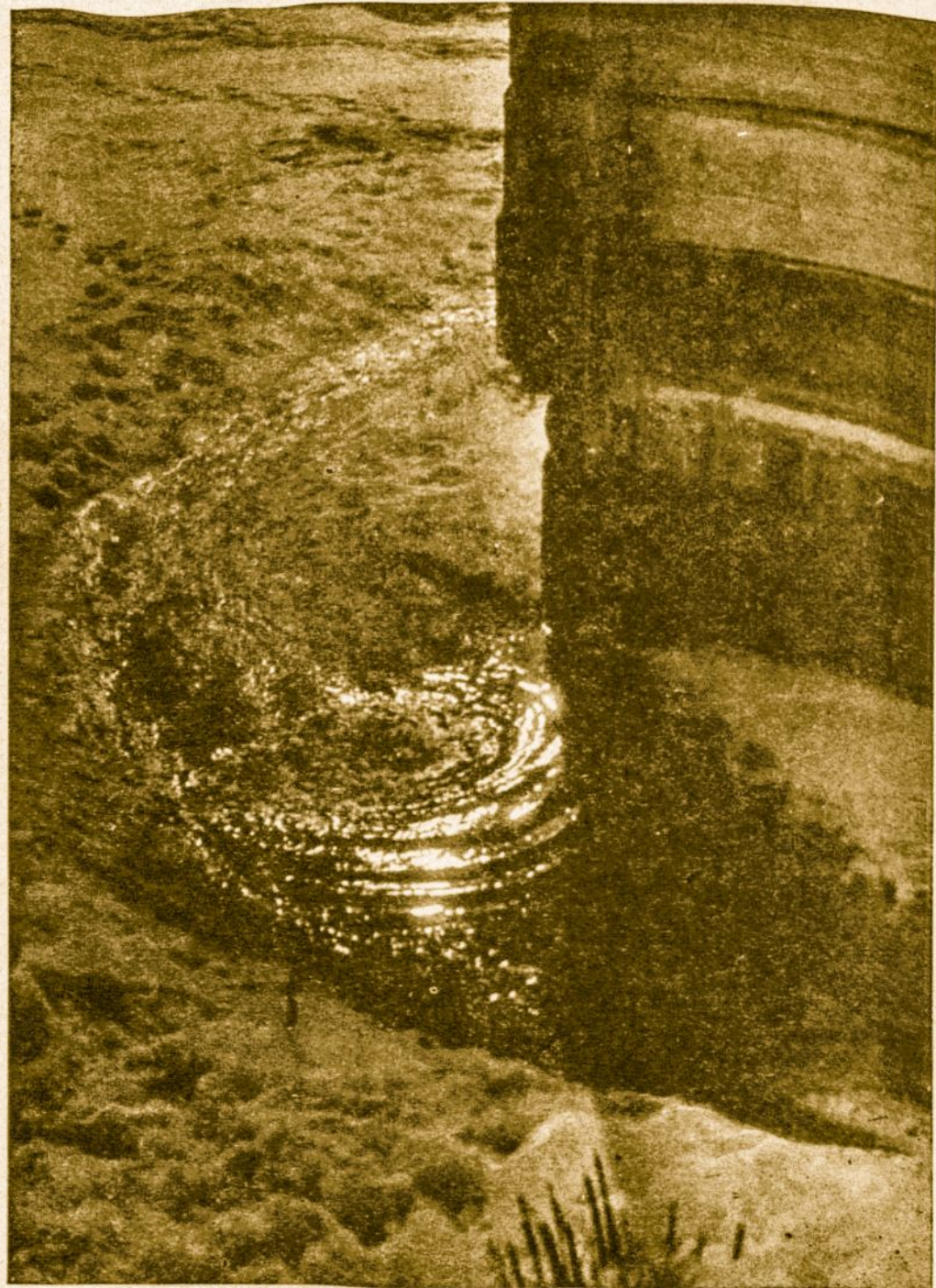
Kaunas, 1938 m. liepos mėn. 20 d.

Remdamosi Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 ir 89 str. str., Skaučių Seserijos tautinės jubiliejinės stovyklos proga, žemiau išvardintas skaites apdovanoju ordinu už nuopelnus:

1. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės paskiltininkę Sofiją ANDRIUKAITYTE,
2. Marijampolės skaučių tunto vyresnę skautę Veroniką KALENDRIENE,
3. Kauno Centro skaučių tunto draugininkę vyresnę skautę Alę KAUSINYTE,
4. Joniškio skaučių vietininkijos rėmėją gydytoją LIEPARSKAITĘ,
5. Šiaulių skaučių tunto vyresnę skiltininkę Sofiją FLEDŽINSKAITE,
6. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės vyresnę skiltininkę Galiną LORENCAITE,
7. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės skiltininkę Verą RUŽANCOVAITE,
8. Jonavos skaučių vietininkijos vyresnę skautę Ireną RUTKAUSKAITE,
9. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės paskautininkę Oną RĖKLAITYTE,
10. Marijampolės skaučių tunto vyresnę skautę Mariją STALAUSKIENE,
11. Marijampolės skaučių tunto vyresnę skautę Jadvygą SAUNORIENE,
12. Marijampolės skaučių tunto vyresnę skautę Bronislavą ŠERELIENE,
13. Vytauto Didžiojo Universiteto studentų skaučių draugovės paskiltininkę Lizą UOGINTAITE.

Sktn. K. Ž i l i n s k i e n ė,
Seserijos vadė.

Sktn. E. R u d i e n ė,
Vadeiva.

Viršuje „Būsimeji žvejai“, žemai „Atlydis“. Abi nuotraukos iš knygos „Fotografuoti gali kiekvienas“ II leidimo, išėjusio iš spaudos š. m. birželio mėnesį.

MŪSŲ GYVENIMAS VAIZDUOSE

Čia dedame „Skautų Aido“ foto konkurse „Mūsų jubiliejinės stovyklos“ I premiją laimėjusios psktn. A. Laucienės keletą nuotraukų. Pirmoje eilėje iš kairės į dešinę: 1. Smagu, kad peilis aštrus. 2. Argi negražūs žiogreliai? 3. Rytmetinis „tualetas“ stovykloje. Antroje eilėje: 1. Stovyklos menininkė darbe. 2. Stovyklinis kalendorius. Trečioje eilėje: 1. Kažin, ar jos labai laukia pieno? 2. Stovyklos pionierės.

